

بسم الله الرحمن الرحيم

حمد و ثناء ده بخند خدای تد به انسان ی پد شربد او بیان لورکا او تمیزی
ورکا لنور و حیوانانو پد نقطه او دنیا سره او خیل کلام پاک ی نازل کا پد افصح
بیان سرده به بخند معجز او ابلیخ دی له کلام دیو لو بلغا او قضی ستا یند او
پاس دی بخند خاوند لره به بیلده فستد بل خاوند او نذ بل یخورد و گریه
تشنه دی دی به انسان چخوب و خبر و پالی او دهری بل یغی دینا
ملهم دی درود نامحدود پر بخند پیغمبر دی علیه الصلوات و السلام
به محبوبتی را و بنولد بهمدار را و روده

بیت

دی دی رهبر دکانا تو ترده جارهم

دی دی نامور د مخلوقا تو ترده جارهم

خدای رحمتونده دی دی دده پر اولاد او اصحابو به پر اسمان دهری

رہ ستوی دی اود پیغیبر دگوتی خلان غنی کہ دوی توای ددین
سہد لار بدلہ عوبہ ورکہ دای اود رحمت ور بونسکو۔

بیت

دیدی داسمان ستوری سچ دنا ی لور پد لوری
تہید زعوبی کرد و بنانہ دوی دوی خوش بچانہ

بخاص کچہ د خدای رحمتونہ دوی نازل پر تلور و پارانو د بنی پر غور
ملکریا و دودہ پر لمسیوا د خاندان اما بعد پدی پودی چہ وینا دانت
غورہ خاصہ دہ اود نطق تاج ہخد دکرنا تاج دیا چہ خالق تعالیٰ د
غورہ خاصہ آدم پر سرشکور کہ او پھرہ زمانہ کی خدای تعالیٰ پر انسانا نوکی
عزیز شاعران اود وینا خاندان پیدا کرل بہ اشعرا "تلا میذا الرحمن و گنل سوا
اود دوی وینا وی برکہ داسی خوی دی چہ انسان زین اشتراح چہ
موی اود خوب و زہ و مرہم وی زہ چہ محمد ہونک یم او پاصل پیتون
یقنہ بار کسبی او سم لہیر دہ چہ پد و یلو د داسی وینا و بخت یم اود پشی
اود و سچی یم ہم دغدگار دی ادا دیروقتونہ تیر سول چہ ماغوبندہ بہ زہ دیا

شاعران

شاعرانو تذکره و کاتبان اود دوی احوال سره را بقول کاندنم مکرز مانی ماته فراغ نه
 مرا کا اودا بیلده می پد زمره کی و پد سپوه شکله چید پر قند ابر د ظلم اود جنانو رجم نرو
 به او بیجا آرام نه درلود اونه فراغ گاهی به مغولو چپا و نه کمرل او گاهی به دگر گین
 دستم سوران وه اوس پر حق تعالی موبد خلاص کمر و له بغو ظلمو شخ او فارغ سوه
 زری و نه ز موبن اوز موبن ملک حاجی میرخان علیه الرحمة دوی له قند ابر و یاسنه
 او پینشاندی ددوی له جور آزاد کړل نوز ماز پر فارغ سوله اندوه او قلم می لر و ا
 بهغه وقت پد زمانه ابرادی خبر سوز موبد د پینتنجا دسترگو تور امام المسلمین و
 ابن قاتل الرفضه و الکافرین شاه حسین ادا م الله دولته الی یوم الدین بیت
 د پینتنو پادشاه حسین بتوک پد ملکاتو کی دی دی لوی ملک
 د حاجی میر غنبللی زوی سم نند خالق د تل دوی سلطان داعی
 نوی زه و غو بنیم خیل در بارته او ماته ی تشوتی و کا او الطافی بنکار کا
 پد دا خله اراده پوره کاندنم او د پینتنو شاعرانو حال سره را بقول کاندنم خله
 چید ز موبد پادشاه او د بنالیم خیلو در په سر شاه حسین خله الله ملله و سلطنته
 پیخه هم دینی وینا خاوند او د پینتنو د شعر شو قمن دی نو ما و غو بنیمه چر ژر تر ژر

لمی سی او د پښتو د شاعرانو احوال ټول کړی سی ښکاره دوی په ماله د
 دیرو شاعرانو د پښتنو احوالونه راټول کړی دی او هغه وختونه
 زیدم له وگړو څخه می دیر ښه حالونه اوریدلی دی او اوس هغه هوا
 لملله په غوښتنی کابزم ددی کتاب نوم دی پته خزانه خلک په دڼ
 مراغلی دی په پته و او نو ښکاره خالق تعالی دی لموله مسلمانان
 د موبن د پادشاه سیوری دی تلوی او دا یم په دغه کتاب چه ما
 اوسخ و د مجله ۱۶ د جمادی الثانی سنه ۱۱۴۱ هجری

د دواړو خزانو منقسم دی لمی خزانه په بیان د هغو شاعرانو په چیرا
 دوهمه خزانه په بیان کی د هغو شاعرانو چه اوس ژوندی دی
 په بیان لښ د هغو اربابینو او ښځو چه د دواړو پښتو ژوند پاته

لمی خزانه

د هغو شاعرانو چه پخوا تیر سوی او صوبه ته د دوی وینا دی ښکاره
 مشایخ قطب العارفین و زبدۃ الواصلین بابا هوتک علیه الرحمة

تولى و او د تولى پلار بابا غلجى و رحمة الله عليه پر پخپل وقت کښ مشر گنل کيدى د پښتو
 ټپک په التزکى د پيريدلى و په سغه پورى سغه کى او هغه وقت پر لوى سو
 نوى کا د خدای عبادت او په التز او سوري کښ د قوم سزار او بادام و نقل دى
 پر په هغه وقت کى به هر خل مغولو د لرغنه او پرغای ولوت کا و التز او اولان او کلا
 برى تالا کول بابا هوتک پخل قومونه را تولى کړل او د سر غر سړى پر مغولو شخړه بوتله
 پر دى جگړه کى مغول تالا سول او د پښتو گونديو د پير و وشرل ماته پخل پلار داود خان
 داسى نقل و کا چه سور غر په دغه روح د مغولو په دینوداسى بلخ سو چه پلو شو
 د لمر به برينانده کا په دى شخړه کښ پښتانه لږ او بى خړاک و چه د سر مغولو
 پښه را غله او اخیستى و کا نو يو شو غښتلى د بابا هوتک خپلوان و مرل بابا هوتک
 په لور پښتانه داسى بولله او په غښتلى د مغولو تتر نه خپل غښتلى و
 چه داسندره او ريلله په جگړه تو ديدل تر خو چه سور غر د مغولو په دینو ولاړه
 او تولى پښاکړل هغه سندره زما پلار عليه الرحمة داسى راته ويلي
 بيتونه

پر سور غر بل راته نن اور دى | | وگره جو راته پښور دى

پرکلی کور باندی مغل راغی
 غنیلو تنگ کړی دامو واردی
 په پښتخا کی پلخو دی
 آدم راغی غنیلو را سی
 توری تیری غشی ترلا سی
 زلمو په غشیو کړی وارونه
 وروړاندی کړی چل تترونه
 زما د زلمو وینی بهیری
 میرخی مزغلی او ترهیری
 پښتنو هلی پر غره جنگ دی
 مهال د توری دی دنگ دی
 زلمو پر تنگ خانو نده کړی
 د پښتخا محک ساه کړی

هم په غرنی هم په کابل راغی
 مغل راغلی په تلوار دی
 پرکلی کور باندی مغل راغی
 پر تنگ ولاړ د پښتخا سی
 پرکلی کور باندی مغل راغی
 د تیر و تیرو گراړونه
 پرکلی کور باندی مغل راغی
 محکم او غرونه په سر کیری
 پرکلی کور باندی مغل راغی
 سور غر په دینو دوی رنگ دی
 پرکلی کور باندی مغل راغی
 دینن په غشیو مو پید کړی
 پرکلی باندی مغل راغی

نقل دی چه بابا هوتک د مغلو سره دیر جنگونه وکړل او دارغند او پوری خوا ته
 ی وشرل او هرکله به د اترو او مرغی غنیلو پر دوی یرغلونه کړل او په غرونو

به مغول ننو تل بابا هوتک چه سپین بریری سو عمری نه او یا کال و په سنه ۴۰ هجری
 وفات سو
 ذکر دکاشف اسرار شیخ ملکیار چه د بابا هوتک
 مشر زوی و او تر یغه پلار وروسته دی د قوم د مشرتابه بگری په سر کې له
 هری چه ملکیار بابا دیر غبتلو او قوت مند سړی و په جنگو کې به له لسو تنو سره به و په هغه
 سند چه بابا هوتک وفات سو ملکیار بابا د پنځو ویشو کالو زلمی د هسی دایې پر ملکیار بابا
 د سیوری په اتو کی دیر خپلوان راټول کړل او هلته دی کارینه ونه و کښل او خپل زلمی ی
 کښتو کړنو و کمارل مغول چه په دغو دانیو غوړېدن سول پر سیوری ی یرغل دکا او د
 ملکیار بابا سره دیر سخت جنگونه و سول په دغو جنگو کښ د پښتنو سین و رانی سوی او ضعی
 ولاړ مرغی او بیه و ب ته ضعی هم و خا ته و انزی خواته هلته دی خپل زلمی سره ټول او بیه
 راغلل مغولی و شړل او سیوری بیا ودان کړی
 هجری کئی په پسرې اتر تک دیر دک سو په سختو نین و او په یوه میاشت ی چه نومو
 او خوار کړ غامی غامی بهیدی ملکیار بابا چه د ترنگ خند و ته راغی هسی سند
 سی و یلی
 سندره د ملکیار بابا

ترنگ بهیدی ترنگ بهیږی غامی تر غامی ۵ زما زگی خو خپل لالی غامی

که روده روده + دترنگه روده + خاوند دوج + چه در کی هو می زما نیله سوده
 که نیز دی نیز دی + نیز دیلتون دی + نیز دی و می + چه ویر ژر می + چه غم زبون دی
 که اوڑی اوڑی + چه در می اوڑی + دا اوڑی اوچ کا + دویرین وند + بل دیر چه زور دی
 خنخنه یوسه + سپینی سپو ب می + ورته و وایه + چه ترنگه مال کرم + شاده خو لکینه
 که خرو خرو + او بوسوان کرمی + بل لیلیاردی + پاته لیاردی + سوبی جانان کرم
 نقل کا چه لیکار بابا دادا سندری و ویلی د خاوند به قدرت ترنگه یو او ب د لری مزای او د لته درود
 دیوی شندی او بلی شندی په نله او غز و لهن بند سو پر ترنگه یو بل جو بر سو سیار بابا هم
 پردی پل تر سو او خیل مقصده واصل سو
 نقل کا چه یوه دوج لیلیار بابا
 د خیل تره توخی کورته و لار او د خیل تره دوی نور بابایه لید چه غشی تیره هابیه خنی پنبته
 و کا چه تره دوز دا شکری به خویل د مغولو په جگره کی شاملا تریم ملکیا بابا دعا که ورته
 چه تره بون تل سو بمن اوسی وایی چه هر وقت به نور بابا په جگره کی بری موند او ماته ی د بیجا
 په یادنده
 هسی نقل کا چه یوه دوج د مغولو تارک پر سیدی راغی او مغد و تیت
 د لیکار بابا په کلا کی شک نه و پیرته له بشختیو نور بابا چه خبر سو ژری جان جهن کورت
 ته درساوه او په یوه تنی مغوله شمل او دیری مه کړل دا هتول د لیلیار بابا دعا برت و

ذکر در مقبول سبحانی غوث صدقانی شیخ فریبون سهرابی رحمه الله علیه دپیتون بابا
 د کسی د عبدالرشید محمدي و خاوند تعالی ده ته ښکاره کمالات او کرامات وړکړي و د خدای
 په عبادت به نجات و نقل کاچه د پلاس په ژوند کې لار نصبت سوا و د خپلو اولاد د ورس
 راغی که کسی شخړه غوړي سر ته او کله به و لای د غندان غره ته او هلته به یی خدای تعالی
 ستايد او ښانده او په کال کې به یو ورتلی د خپل تره بیتنی نیکه لیدنه به یی کوله او پسته
 به یی هم زیارت ته ورتلی فریبون بابا د شیخ اسماعیل سره په د بیتنی نیکه نوځی و لوی و
 او ښه وخت په فریبون د کسی غره غندان ته راتلی لا اسماعیل بابا په دوسی دیر
 و شریل سبی وایي چه یو وقت فریبون بابا او اسماعیل د سمرېن او بیتنی نیکه په مخ کېښي
 ناست و د دوی کور و د کسی پر غره نو فریبون د پلاس او تره لخوا په تگ او د نصبت
 ما وړون سوا اسماعیل نیکه داسی ناری وکړلی

که یون دی یون دی + مخکې بلیتون دی + له کسی غره شخړه + مخی فریبون دی
 که وروږه وروږه + فریبون وروږه + ته بلیتون کړی + زما ویر ته گوږه
 چه چې مرغی له + توری کړی له + همزوی پاچه + شخړه بری له
 د خدای د پاتړ + فریبون یاره + چه پیر مونکړی + زموږ کپول د اړه

نزه می رپی ری + یار می بلی ری + بیاتون ی لوری + نجان پد سو جی ری
نقل کاچه اسماعیل بابا خربون بابا بسی غبرگون و کاوه

تلاویح خربون بابا

بیلانه ناز می و سو په کور باندی
له خپلوانو به بلیبیم په سترگو
اسماعیل ستانا رومی زه کی مری کی
نر سیریزی که می بیانه ستایادی کی
شمه محمد په اربو دیون می دجی خج کاته
ستاسی یاد بهی وی بس نزه و سخته

نږه سپینم پر به شوی به پیش په وړاندی
دوان سترگی می په وینو دی ترهاندی
بیلانه خربون یا له تاپردی کی
په پیر و د ویر به پری سنی نزه مراندی
دیانه شور ی به اچوم و ترخ ته
که دا محله غرونه تولشی لاندی باندی

نقل کاچه خربون بابا ولار په مرغه کی میشت سوا ده لته هم وفات سو په کال هجری
۴۱۱ هجری وروسته ی زامن هم په غوره کی او سید له او د کاسی اولاد بیارته
ولایه د کسی غره او پشین په لتو کی میشته سول او د کند او زمندانو د دونه چاره
سول او ولایه د ننگر بار او خیر او پینور لقی و نیولی

ذکر د قدوة الواصلین مظهر تجلیات الهی شیخ متی خلیل غوری اخیل سمنی علیه

الرحمة الله الولی شیخ متی د شیخ عباس نوکی و چه عباس د عمر اوی د خلیل زوی د خلیل
 د غور یا غور یاد کنه ابن خزینون زوی و چه حضرت سیدنی قدس الله سره له زو مشو شخو
 ز ما پلار علیه الرحمة و ماته داسی نقوه کا چه د خزینون علیه الرحمة مرگ په سر غه کی و
 او اولادی هم په (مرغسان او مرغنه او پینین کی سره خپاره سول خنی و در برل د
 بزوب او کو بک غروته او امران او حسن د شیخ متی ورونه پر هغه غره او سیدل
 چه ورسته د مشر و ورنه په نامه مشهور سو د خواجه امران غرا و بی بی خالا دودی
 خور په پینین کی و چه هوری ی زیارت دی یو بل و روری و چه گرام کی شخ دی
 نقل کا چه شیخ متی قدس الله سره په کال هجری ۸۲۸ هـ زیوید لی و او په عمر د پنجه
 شپیتو کالو د ترنگ له دود پر غایه وفات سو او پر هغه غونډی لوی شینج دی چه
 کلات باله سی نقل کا چه پر هغه غونډی شینج او به نوزی او د لی د لی پستانه او اولادو
 چه په دوی دده زیارت ته تلل د ترنگ له دود به ی او به ورسه ورنی یو ه روح
 شیخ محمد زهر دده مشر زوی دده په زیارت کی دغه دیر توبی و که ی کتل د متی بابا
 له قبره سره نژدی او به را د غور خیدی او هله به بانه پینه پیدا سو د او به تر
 اوس هم بهیری اوزا میری عاچینی نقل کا چه شیخ متی بابا لوی زاهد او عابد

او پر خواندین سری و دود اولاد و لارل او پد پینور او بدنی کی میشته سول او بلته
 له دوی شو لوی لوی ستانده را و بل شنه زهره شیخ امران شو روایت کا پر شیخ متی بابا
 لوی عالم او دین مرشد و پد غم ان کی یو کتاب و کنبلی پر نزم ی و د خدای مینه
 پد غم کتاب کی متی بابا فیصل شعرونه هم و کنبل او داسی مانا تونه ی و بل پر درونه
 ی و بل کول دغه یو شعر مانجند پلاره او بریدی و پر نقلی کا ندنم

شعر

پر لوی غم و هم پد دینتو کی		په لوی سهار په نیو شو کی
پد غم دغ او پد شپیلو کی		یاد ویر تر لوی پد شیلو کی

مول ستا دیا د ناری سوری دی

دا ستا دینی تنه اری دی

جندی ز غم کد پد بیدای دی		د برینا خوا ته پد خندادی
شرنک چه خردی پد ژمادی		دا مول اغیز دینی ستا دی

موله بنجل دی ستا له لاسه

ای د پاسوالو پاسه پاسه

که لمر سرو بنامنجی سپین دی | یاد سپو بزمیه تنزی و رین دی

که غم دی شکلی پر تمین دی | لکه هنداره مخ د سین دی

تا د بیکلا دالپو شه ده

دای یو سپکه ننداره ده

دلته لوی غرونه زر غونیدي | د شرفند و بزمی پلکس چلیبدي

بورلوی شاه خواگر یزدي | سترگی لید و ته ی هینیدي

لوی خاوند له توره تری

تل د نمری په بیکلیده ی

خاوند بیکلی تا جمال دی | بیکاره ی لور پلور کمال دی

که ورځ که شپه که پری کال دی | تا د قهرت لکلی شال دی

تا د لور و نو یو رناده

دلته چه جوړه تما شاده

نړه می داستا دیني کور دی | سړی د عشق پ سو خنداوړ دی

رپې و تاته تا پړلور دی | بیلیدي شخ دی وړکي پلور دی

ستا دجال پلید و بنا ددی

که ندوی دغورنور بهیاد دی

پد غرو کی ستا د عشق شیلکی دی | ددی نری پد عشق سمی دی
که غنچه که وور که پنهنری دی | ستا د جال خری هرشی دی

چه پردیانی سترگی پری سوی

ستا د جال پد ننداری سوی

نه هسک نه محک و تور تم و | تیاره خیره و لول عدم و
ندا البیس شی آدم و | ستا د جال سوچه پر تم و

په سو بنگاره بنگلی دنیا سو
د پینچ پر لوری دنیا سو

مزه چه خرند پری دنیا سوم | د بنگلی حج په تماشا سوم
ستا پر جال بانده شید سوم | لچلی سوتی راجلا سوم

په ژمی ژامی م په بیلون دی

بیمه پر دیسی بل می تون دی
ای بهیاد

وگيريو ولي متي شاري	سوري مي اوري غاري غلوي
شغوي شوالي شاري	چيل تون او کور وکلي مزاري

چو نهي چه بيل سي نيند خواسي

تلي دهن په لور شماسي

نقل کاوه سي چه دشيخ متي عليه الرحمة کتاب د خداي مينه به تل دده پر بديره پروت و او د کړنو
به سغه پارکي بدغول او هر چا به ويل نو به ي ژر ل سغه وقت چه منول راغلل سغه
کتاب ي داخيست او د ورسته نسوه شترکنده پر شمسو

ذکر د جهان پهلوان امير کروا زوي د امير پولاد سوري غوري نقل کاوه بده الواصلين
شيخ کته متي ذي غوريا خيل چيل کتاب لرغوني پيشانه کي چه دي نقل کاوه تاينخ سوري
خچه چه په بالستان ي تلي او موندلي و شيخ کته عليه الرحمة هسي والي په پد تاريخ سو
کي راوړي چه امير کروا د امير پولاد سوري زوي و چه په کال ۱۲۶۲ هجري د غور
په مند يش کي امير سواد جهان پهلواني باله والي چه د غور کويتوند او د بالستان
او خيصار او قمران مانې او برکو شک ي قبول و نيول او د رسالت له سهول ي
پد خلافت کي د ير لومونه وکړل نقل کاوه چه امير کروا د ير غبتي او پهلوان و په پوره

تن له سلو جنگاورو سره جنگيدی خدای نو کړوړه باله چه معنی ده کلف او سخت وایي چه
 امیر کړوی به په دوو بی زمین دروړکی واده پته دی ماښی درلوده چه کتیت دنده یو ښان
 و او په دغه ځای کښی ښکار کاوه او عشرت پتایخ سوړکی کی راوړی چه دا امیران له پیر
 پخوړ او باستان او بستانکی و او د هغه سورانو می له اولاده دی چه د سهار له پښته و
 امیر پوړه په هغه دعوت کی شریک و چه ابو العباس سخا دینی امید سو جگړه کی له او ابو مسلم
 ی هم مرستی و پتایخ سوړ محمد بن علی البستی داسی کښلی دی چه د عباسی دعوت پجنگو کی چه امیر کړی
 د یري سوړی و کړی نو ی د ابیتونه وویل چه دیا زه ی ښوی هغه دادی چه شیخ کته علیه السلام
 تاریخ سوړی را نقل کړی دی

ویای نه د امیر کړوړه چا پهلوان

زه یم زمری پردی نری ملا اقل نشته	په پهنه دنده پر تنه او پر کابل نشته
بل په زابل نشته	لما اقل نشته
غشی دمن می ځی برینا پر میرمنو باندی	په ژوبله یو غم یرغالم پر تنیتد و نو باندی
په ماتید و نو باندی	لما اقل نشته

د ماد بریو پر خول تاویری بسکت نمنه ویو یای | د آس سوړی محله یو بردی غرونه کاڼم لکای

کرم ایو اودنه اوچار

لما اقل نشته

عرج و بایان و تخار بولی نوم زما پده اودوم

لما اقل نشته

دجیره الرود پر خنودم تنبلی پلن رانچه

لما اقل نشته

پیاداری می لویادی دکل و سور و لیه

لما اقل نشته

دوی پیا دینه بنده بامم بنده نوزنه نوم

لما اقل نشته

نمی زما د نوم می بولی پر درخ ستایوال

لما اقل نشته

زما د توری تر مشول لاندی دی برآ و جروم

زده پیشه ندویم پر دم

پرمه و زما نشی لونی داری دین رانچه

رپی ندی رانچه

دند و ج سوبه می دتوری بیخ سور و کره

ستری تر بور و کره

خپلو و گرو لور پر زینه لوم

قلی و دند نوم

پر لوی غرو می وینا دومی ند پخنو و پتال

پورنو شو میا شو کال

شیخ کته علیه الرحمه تاریخ مور نقل کاچر امیر کرو عاقل او ضابط او دینی وینا خاند و

ده هر کله شو دند ویل پیکال ^{۱۵۴} سده هجری دپو شیخ پیچکو لیس می سو و تر دد و روسته

ی ندوی امیر ناصر ایو اودنه ضبط لول او د غور او سور او بست او زمین داو و پر محکو

ذکر شیخ اسعد سوری علیه الرحمة شیخ کتبه کتاب کی در غوغی پستانه تیاج سوری
 بی نقل کا چه اسعد سوری پغور کی اوسیدی او هلتد و سوری خاندان پادشاهی کی دیر عزت مند
 و شیخ اسعد محمد ندوی و چه پکال ^{۴۲۵} هجری به بغین کنس وفات سو شیخ اسعد
 علیه الرحمة دیر بنده اشعار و بیل نقل کا چه سلطان محمود غازی پر غر باندی دایر محمد سوری رحمة الله
 علیه سرد حکمران و کچه او به آهنگران کی محصور کا پدی وقت شیخ اسعد هم دایر بکران به
 کوت کی هفت چه سلطان محمود علیه الرحمة امیر محمد سوری دینو و بند ی بوت غزنی ته
 نو امیر محمد سوری به خورازره و راد عادل اوضا بایر و له غزوه دند و رسوا شیخ اسعد
 به دوست و دایر محمد سوری پر مرگی داسی ساندی و دیلی په پوره بولله کی چه قصیده
 په عربی ده و لکه فی القصیده

د فک لچارو شه و کرم کو کار	ز مولوی هر گل به خاندی په بهار
هر غمخوار چه پدید یا غوریده و کار	ریشه یی پانی کاندی نار پزار
دیر خوند فک پیچیده شنه کار	دیر سرو نه کاسر خاور و دلاندی زار
دوا لمن سره نول پر یاسی مری	دبی و نولودینی نوی کاندی خو خوار
چه لبرمدی زمردی پی زنگلو کی	لدا و کوبه ی داری تیره جبار
هم ی غشی سکنی دال دژ و بلور	رستان شنی صفا کاند کا پزار

چې ملاوی ننگو پری پښتلیو

پیره گردبنتی پری باسی لږمه
ته تیری ته ظلم کاندې ای فکله

پویر تر لور نگرې پزړه لارې ته
بیچ روغی په زړه نشه سوله خوره

له تیر پودی اوښی خاشی له اور بڅیو
بنده لاس واخلې لڅور بنده لوری

بنده زړه و سرخوی په سپا باندې

بنده وصل کړی مین لبل مینه

سوله لاس دی پرانده ژوبل نگرې کا

کله غوڅی کاندې مراندی دز کیو

کله تکی و اچوی پر نان و لیو

کله غورځوی و اکمن له لږ پلازونو

زموږ پیر زده و لودنن بیا و غشی و دشت

پر سوریو باندې ویر پر پوت لپاسه

د افلک پر وکاڅه کای گزاس

نډی غشی نه لندی وی نه ی سپار

سوله لاس نډی بیچ گل بلیه خا

پر ننگیو او سرخوی د غم ناتار

بیلوی په ژباړه مین لپار

چیمې ژامی پورته ورت سوله شمار

بنده ملاکړی لېبی و زولو له ترار

بنده پیر یو نری له گردبنته له مدار

بنده درملی تپونه د افکار

هر پلوته قبی زده و نه چار خار

کله تیر باسی و گری هو بنپار

کله شیرې کړی گریوان د مخنی چار

کله کښینوی چنار و وکی بادار

و د ژوبله په دی غشی هزار

محمد و اکمن په ولای پیل دار

یو وار سو ایس پلاس د میر شمنو
 په سهاوی و دان آنگران و
 د محمود د ژو بلور پلاس کنبیت
 تنگالیو لره قید مینه ده خلک
 سر نړی غوره خاوری هویره کا
 پدی ویر د غور وگری تور نخری سول
 گره شاخی رضی او بنی لدی غور نو
 نه بهند زرغا د غور نو د بهر یاده
 نه غمبول بیا زرغونیزی پلا سینه نو
 نه له غور به بیا راجی کاروان وینکو
 د پسرلی اوسه تودی او بنی تو مینه
 داپه نشه چه محمد ولاله له نریه
 نه ښکار یزی بهند سور د سوره پلوتو
 چه به نخلیو په تنخا پکی خند له
 بهند غور به ویر نا تار دواکمن کنبیت
 لاس د مات سه ای فلک چه دوکا

انتقالی وکر قبر له بلوار
 په تیکند و پر دست جهان او تار
 چه غنډه قدی باتلی په تلوار
 سدی والوتله هسکه پردی لاس
 د زمردیو بیر یو کله وی توار
 پدی ویر نا تیاره سوله د ښار
 د اکړونگی ساندی لی پشور بار
 نه د زکیو پمسای کمیته بار
 نه با می بیا صیده کا په کهناس
 نزا درومی غور ته بیا جوی دشار
 مرغلری به نیسان نوری شمار
 په ویر نه ی سو غور لوتل سو گوار
 نه طلیزی بهند لمر پردی دیار
 چه به پیغلو کا اتن قطار قطار
 بهند غور سو د جان دم غندی سوار
 محمد غندی زمردی د میر بینی ښکار

شین زوگی نلک ولی لاو لاری
 محلی ولی پرین دلو پیر لوزی
 چه زمی غندی واکن می لجران
 صبح پتای محمد غور لمی وی
 تہ پر ننگه وی ولای پنگ کن می سوی
 که سوری دپنگ میر کاندی ویر من ل

ای دغور غمناز پر شره سوری غبار
 لاندی باندی سپر ورک سی داشمار
 چه شوک کمری په نری باندی قمار
 په نری به ندوی ستا عدل سار
 هم پر ننگه دپه ننگه کا خان جبار
 هم بویاری ستا پنوم ستا به تبار

بیجنت کنس دود تون زعوب واکند

هم پتادوی دیر لور د غفار

ذکر بنکارندوی علیه الرحمة چه دغور و پوه سپیدی چه شیخ کتہ متی نری
 رحمة الله علیه کنسای دی پکتاب لرغونی پشانہ کی چه پیاریخ سوری کی دی چه بنکارند
 بیستمه دغور و او کله کله به پیغزند او بست کی هم ادسیلی پلاری احمد نو مید
 دغور دین و زکوه کو لندال و بنکارندوی د سلطان شهاب الدین و الدین محمد سلم شنباک
 بپادشاهی کی محوز او درناوی خاوند او بهغه وقت چه بهغه سلطان پر بند برغل کاوه
 بنکارندوی چه شاعر او عالم سوری دهم د بهغه سلطان په لبروکی واده سی
 وایی چه بنکارندوی پمحد کی د سلطان محمد سام او سلطان غیاث الدین غوری

دستای قصیدی لری په بوللی دی محمد ابن علی وای پرېست کښ موده دېلو لغوت
کتاب ویدی اوده مخه شخړی دغه بوللې په د محمد سام علیه الرحمة ستايند د کښه

القصيدة في المدح

بیا و لولې په غرونو کی لا لون
طیلسان زمر دی و اغوسته غرون
مغیرو باندی و بنکمل بنو ن
زرغونو بنو کی ناشی زلمی جون
هسی و گانل غتو نوسره پسو لون
پچلا سی سوه رانده خپاره ستون
په پرېسک باند خیلې سپین گلون
لکه اوښی دین په مگر بوانون
له خو بنید سرو هې له سینگون
تو ارا غله له ختنه کار وانون
پر تی مگر میچ سو په پو کرون
وچ بیدیا او غنی کر له جنتون
بکیم چوڼی پر په بڼی و کا بوغون

پر لې بنکملنکی بیا کره سگارون
مخله شنه رښو شنه غنی شنی سوی
دینان شاطی لاس د مجید و دی
د غتو لو جندی خاندی وریدی ته
لکه ناوی پر سور تیک په تنزی و کا
مغری پر اور و خو نو لید
زرغونو محکو کی حل کا لکه ستور په
سپینی و اوری و لیمیده کاندی بهیری
بر پلورنخی والی بهاند خاندی
هر پلو د گهو و بزم دی لوللی
د میچ په پو به مړ و ژوند بیا وند
له مړ و خا و روی آغلی گل راویست
سری جاجی پر راسته کر را شتگر و

په برېښه چه بنځ د چوڼيو لغو بڼه سي
 د زلميا تاپي د غلي دى پرېښه يو
 د پو پو حج سور کړي پسرلى دى
 د بندار وپه تير غرون سپين دېرنگ دى
 پنځورنگ غورنگ لخواي خلگونه باسي
 نښه چوڼي پستايه د جنديو موها سي
 د شنب د کهاله ختلي لمردى
 د بندو اوروى درست ايواد غونگر
 پزابل چه دېرې پرېنلي سپورسي
 نه ي شوک حج تدري د مير شخړو
 د اسلام د دين شهاب دنړي لمردى
 هره پلا چه دى پرېښه د سدير غل کا
 په پسرلي چه ي تيزون په انگ وکا
 نه به د غملي غندي روى ستوي پدېرنگ
 نه به راوې جگر د سيند پلورې

تو اچنډى سره پيو دى اشلگون
 لکه پخيله غتې کاندې مکيزون
 يو دېل پخاره اېجوى لاسون
 چه پړاوو باندې حل وکالرون
 لکه شې باقى شبا کاندې سيندون
 نښه موهرسم د سلطان پخصتون
 د پسرلي پدود و دان لده رغون
 له قصداره تر دېلې يونون
 پلاهورى د ميراني گزارون
 نه ي توري ته تېنگېرې کلک دالون
 نور ستهان ي کړن پا بېجا دون
 د لوى توره نړى په شهابون
 خاره خاره کترى سولل د زون
 که شته پورته سى لغوزه دير مېرون
 نه به نړى شوک د هند خاره بهرون

به شوق زلمی دغور سره راغونو کا
 یو خوا ند شهاب الدین دی پوی و کا
 به جو پو جو پو جگر کی بند تیون کا
 نن پسند بانڈی تیر سوزی یرغل کا ندی
 قیان سندی هم لواره ایلائی کا
 پهر کال آهک دده بند راغلی کا ندی
 پستو تخا بنگلی زلمی پر زغلی سنده ته
 زرغونی ختی اغوستی وی دی خرونو
 بر گنج چو لمر شر کیری له خا تیری
 که بر چرو وی له غمده وی که بر مل وی
 د شهاب جگر به ند کینی لر غلو
 زمی کله کا بی خان له یر غلریو
 یا به جگ کا دبر یو رنپی پهندي
 یا به وران کا بود تو نون د بمبهنو
 پر نا اوسی ته تل دین شهاب

دد او تو سوزی به چری کا خلون
 به بر لوری هر ایو اده یر غلون
 به دغور بادار میحت و کا ز غلون
 به پر تمی زمی یردی به زنگلون
 پر او به ووسی دغور یا نو بند یردن
 غوری وی به تشنه و خیل پاسته سامون
 نو آ غلیه پیغلی کا ندی اتنون
 بت بید یا هم پیو لوی خا نون
 شو چو یو نها دلوید یحیه چخندون
 که لرمل که لمر لویه که تر ملون
 ند به یردی دازلمی خیل بهیرون
 شوی نکات متون ور یرون
 یا به یردی هم پدی چار سرون
 یا به لبره کا ندی پو یو او اودن
 نوم دل وه پر دیخ به خند لون

خوراندی ستا پتوره دهند لور پد | | شو پست کرمی لدری بود تو نون

ستا پزیرمه د خاوند لوی خبشن وی

مور نو ستا پرست یونه شو پد یون

ذکر ذبده الفصحاء ابو محمد باشم ابن زید السروانی البستی رحمه الله علیه
 په لرغونی پیتانه کبش سی حکایت کا شیخ کتدر رحمه الله علیه په ابو محمد باشم د پلمند
 په سروان په ۲۲۳ هجری قمری زیږیدلی او په بخت کی لعلامه اوصفا شخ
 لرستنه وکړه او وروسته ور په عراق ی یطوطو دیو لو ائمه شخ سمع وکړه او ابن خلاد
 په خرگند په ابی العینا سره ی په بغداد کبش غرونه تیر کړل اوله همدی دعربی بلاغت
 او اشعار و لوستل او په کال ۲۹۴ هجری قمری له عراق یا ازمردنی دری کال ورسته
 په بخت کی وفات سو نقل کا په ابو محمد پیری افارسی او پښتو شعرونه ویل او هغه وقت
 په دده استاد ابن خلاد پیر کوی وند سونودن به ی خدمت کا او د هغه شخ بدی خوابه
 شعرونه په ادب کی دعربو او ریله ابو محمد عربی شخ په پښتو دخیل استاد دیر شعرونه هم
 را وړمړولی دی ابن خلاد په یو ظریف او ادیب بری وپیوه شوی درهم ستایلی دی
 او ابو محمد هغه شوری پد پښتو را ایدولی دی

شعر

دخاوند پلاس کبش زار او در همون
 ددرهم خاوندان تنه کی پویه -
 پر نری کی پنخو پیش ندون
 داویناده رشتاینه لدرشتون
 نوزروایی داخو سوخی دی تیزون
 ددرهم دخاوند بر خای پر تمون
 ده وسله که شوک پکانی قانون

ترهم بنه دنیا کاندی پیری وینه
 ژبور ور لدر سخی وینای اروی
 که درهمی خنی درک سوسی نسلی
 که بوی سوسنی و بوی خلق و بی
 که بی وزلی و ویری رشتیا منبره
 بود درهم تنبدی چپالده لویه برخه
 درهم ژبه ده که شوک ژبور کیرین

نقل کاچه ابو محمد په پښتو یو کتاب کښلی وچه په هغه کښی د عربی استعاره فصاحت او
 بلاغت بیان کړی واد نوم یو د سانو و بزمه

ذکر د عارف سر باغی سر بان الداعین شیخ یتیم رحمة الله علیه زما پلار
 قدس الله سره کتاب دبستان الاولیاء چه شیخ المتاح دبستان بیخ کښلی دی پچال
 ۹۵۶ هجری قمری داسی نقل کاچه شیخ یتیم د شیخ کاکړی علیه الرحمة نړوی و خله
 چه دی د غور بری خوا ته ولاړ او هلته بیشت سونو خلقی اولاد اوس پکا کړی کښ

منشوری

نشتمیری خویده اصل دوی دکاکی اولاد دی اوتیمین رحمة الله علیه زاهد اوعابد اوولی و
 نقل کاچه کاکی بابا لاروندی و تین لغوره راعی اوپووب کس دکاکی پایا میدندی و کیه
 بیا و بی اوپو کجرا کس و اوسید او دغلا و اندین حسین شام پزماند کس دفات سو
 دتیمین بابا دغه شعرونه زما پد رنه بستان اولویا و تخی نقل کول و ماله شخ و اوریدل
 شعر

گیسج زما دلمر شیر سو ه زما پرکور دوسر ناره سو ه

د بلیتون ورج تور د تیاره سو ه

ربغ سونا شاپه چه بلیتون رعی

زیره می لری ویرینی شین دی پزیا شاره شخ ناورین دی

ز سرغون له او بنوی سادین دی

پنول نویزیم چه تا خون رعی

ندبه بیایم ندبه بیای راسی ندبه تیاره شپه زما رناسی

ندبه شهی راته پخلاسی

بلییدی پیری اوس دیون رعی

دقتبتن پاردی هیری ندری آغلیه مخ په پدیا ندری

اور بل دی پرینودی واندری

پر ما دبل اور کر وون راغی

دکاشف اسرار عرفان شیخ بستن بیخ قدس الله سره العزیز زما پلار علیه

الرحمة لقد ما تخریت کا په شیخ محمد بستان په قوم بیخ وید بنور اوکی کور وده پلار

محمد اکرم رحمة الله علیه هم دضای ولی و او دبنور اوکی راغی بلنمده پر غایر په یوه کور دله

بسن رسیدی او دخالق په عبادت به اید و نقل کا شیخ بستن له پلار ددیر فیض و موند

دپه خراسانی ولای هندوستان ته او هلته په بنلو پناز گرزیدی او آثار د قدرت بهی

تماشا کول او بغه وقت په وطن ته راغی په ۹۹۸ هجری د اوایا الله په بیان

کتاب دبستان الانبیاء و ائمه بنی اوزما پلار رحمة الله علیه دغه کتاب په بنور اوکی

کسب دحسن خان بیخ په کور کسب لیدی وپه په دی کتاب کسب شیخ بستان علیه الرحمة

ددیر و پست اوایا، حالونه او کرامتونه او خوارق دعاوات کسبلی و او دیر دیر

اشعاری هم را نقل کړی و لنه ورو شا علما و او چلو شعرونه دغه شوما دچل پلار

له خولې واوریدی پر دشیخ بستان رحمة الله علیه دی

شجر په بدلی بولی

دکردا میرا نقی شیخ رضی لودی علیہ الرحمۃ
 سدرخان پینہر صفا کتب پر ۱۳۸۸ھ ہجری قدسی علی صاحبہا التجدد والصلوۃ والسلام یو کتاب
 ویکس پر کلید کامرائی کی نوم و پدی کتاب کامران لکتاب دشیخ احمد ابن سعید اللودی پر
 ۱۳۸۸ھ ہجری کی کتبلی و لومہ ای اعلام اللودی فی اخبار اللودی دی ہسی نقل کا پر شیخ رضی
 لودی دشیخ حمید لودی و راجہ و پر شیخ حمید پھلان پاپا سو فوی ضل زورہ پستخا تہ دلیبری
 پر سخوغہ خلق د اسلام دین تہ راوی شیخ رضی راغی دودہ کال و کسی پجو و گرنایہ اولتہ
 ی دیر مخلوق سلمان کمر نقل ہس ہا نصرد شیخ حمید زوی پھلان کتب د ملاحدہ لدا ستا نحو
 سر کبینو ست اولاد کی شخی دالحاد ادا سما عیلی فرقی عقاید زدہ کمر لاد و گر حیدی
 ددوی پر اعتقاد اولحد سو پر شیخ حمید رحمتہ اللہ فات سو فوی پر حای نصرد کبینو ست
 اودالحاد تریج کی غورہ کمی اوقرا مظلہ ی راوتسل شیخ رضی علیہ الرحمۃ پر سو پر سلمان د
 خیل ترور نصرتہ ی داسی پار کی و سبل اودوی ستون

پاسر کی

دالحاد پلوردی تر پیل	نکوہ دی زمرہ کورادہ
مرد روئی پر نہ یار نہ	تا پتور و تو رادہ
لرغون و لی گرد ہیدلی	چ دی گو بنی الی ادہ

بمزد

سېغه گرده دی ادس آید که
 لودی ستاپنا مدیک سو
 لفر ندوی له کهال
 زهر برغاده تالده گرده

چه پلرودی رناده
 که سر شو مو درناوه
 لودی نیسی په کاوه
 دور خلوی پد سغاوه

شیخ احمد لودی سی نقل کاچه لفر لودی سی د شیخ رضی رحمۃ اللہ علیہ خبر کون ده

دالحاد پتور تون سوم
 زما دبنده سی تورا کی
 له اسلام نه تر پلیم
 گرده می سغه لرغونی دی
 داسلام پر بسک به ظلم
 دلودی ندوی سنتی پیم
 قرانی دبن پر دای
 دای تورتاسی دره پوی
 ده دبنو دیناوی مغز ده

زه لرغون خو ملحه نیم
 که ملحه نیم ددبنه نیم
 تورا نو شخه پد تر پلیم
 ادس هم کوره پلرغون نیم
 دتورانو نه تیار نیم
 دحمید نه لوی کهال نیم
 زه لکړه په آید نیم
 زهر من ستاسی په تلد نیم
 زه لودی پید شو زه نیم

غفر الله لما ضلین ورحمة الله علی الذین انقضوا بحبل الله المتین

ذکر مقبول را باکی شیخ عیسی شوانی رحمه الله علیه
 لغت الله بر وی نوسازی پنجن افغانی کبش پر پر دوسران دجهاگیک پادشاه
 ی و کبلی پر شیخ عیسی یقوم شوانی و او پر دالمردی سکونت کا او دشر شاه سوری
 پر ودان کی ووندی و هسی وایی پر یشر شاه تد خلغو وویل پر عیسی شراب خوری
 کا شیر شاه خلق و گمارل پر دلا سسی او دشیخ شراب وینی پر راغلل شیخ پچیل
 کور ناسته و دصراج او پیالده ورتد پراته ده خواهری دپادشاه سرن پر راغی وکیل
 ای شیخ پدی پیالده کبش شر خوری شیخ ویل راسد ته همی و خوره سیری پر صراحی بیکه
 پر پیالده کی شیدی راتوی سوسی دلا سی او دغه حقیقت ی پادشاه تد بیان کا
 معزت الله کبلی دی پر شیخ عیسی رحمه الله علیه لوی ولی و او د خدای پتو جید کی بنه
 مشو ند پر پنتو او فارسی او دهنده وی ویده دپنتو یو شعری دادی

پچیل کارگری پچیل انکارگری || کله باد ز بیم غلامی ناکری
 تخو تادری په صفو نو || کله می نوز کرمی کله می ناکری

عیسی پیران دی پدی شیونف

کله می یار کرمی کله اغیار کرمی

ذکر د سلطان السلاطین سلطان بهلول لودی علیه الرحمة الله الولى
 په مخزن افغانی کنش نعت الله رحمة الله علیه سی کنلی دی چه ملک بهلول د ملک
 کالازی و په پهنه وستان د سلطنت لوانه سکه کړه او د هغه ملک له لودی
 طایفی تخته و نیړی زمانی دی لودی تیر سلطنت هاپهنه کنش ملک بهلول پ
 سرهنه د اسلامخان تروفات راهی استقلال وموند او تر جنگو په وروسته
 پر دبی خطبه اوسکه و وبله پانی پت اولاهوراد پانی او د سار او ناگوری
 د هان تر ضد و پوری و نیول او د هند و انود را به مانو سره ی سخت جنگونه کړه
 او د دیر ش کاله ی پهنه وستان سلطنت وکام او دیر عادل او عالم پادشاه
 پکال ۸۹۴ هجری قمری وفات سوله پیر وای

بشت صد و نود و چهار رفت از عالم
 خدیو ملکستان و جهان کش بهلول

د سلطان بهلول علیه الرحمة وفات په تبه د جلالی قصبه کی و او محمد رسول
 هلا توان هوتک پخیل بیاض کنش سی کنلی دی چه په پهنه وستان د برسات پوسم
 خلیل خان یانزی سی رباعی انشایه او د سلطان بهلول پادشاه
 په محمد کنش و ویده

رباعی

خمری اور یحییٰ ژاوسی له پاس کولید بونځ کا بلیتون له لاس

په بغه لونی کوهر پچول ستا دهر سبا کاستا ز صوبه مواس

سلطان بهلول رحمة الله علیه په داربای د لغو بده پجواب ی داربای سمهستی وویل

رباعی د سلطان بهلول

ملک بزغون کرم په درکه راس کوره اور یحییٰ د داد له پاس

خول می د عدل په دروون دی جهان بزیب بوی ز مال له لاس

ذرد خان عظیم مکان خوشحال خان بیگ علیه الرحمة

محمد رسول بزک پخپل بیا ض سې کبلی دی په خوشحال بیگ د شهباز خان

تله زوی و چې په ۱۲۲۰ لمه هجری پیداسو او د امان خان خوامرینی او غبگلی و

خوشحال بیگ شو کال په هندوستان بندي و او بیای له مغولو سره دیری جگړې وکړې

او د اورنگزیب پادشاه سره ی تر مرگه د بندي وکړه او په دغو تاوکښې مړ سو نقل

کاچه خوشحال خان بیگ د خټکو سرداری کړه او هم دیر زامن ی درلود

په لټول شاعران و او پخپله خوشحال بیگ هم د غزلو دیوان لرئد چې دده

رباعی

خضری اور یحییٰ ژاړی له پاس کولیږه بډخ کا بلیتون له لاس
په بغه لونی کو هر پخول ستا د امر جبا کا ستا زموږ نه مواس

سلطان بهلول رحمة الله علیه په دار باغی د لغو بډه پجواب ی دار باغی سمه ستی وویل
رباعی د سلطان بهلول

حک بزرغون کرم په درکې راس کوره اور یحییٰ د داد له پاس
خول می د عدل په دروړون دی جهان بزیب موی ز ما له لاس

درد خان طلیس مکان خوشحال خان بیک علیه الرحمة
محمد رسول هوتک پخپل بیا ض سې کبلی دی په خوشحال بیک د شهباز خان
تکله زوی و چه په ۱۲۲۰ لمه هجری پیداسو او د خان خزامرغی او غبغلی و
خوشحال بیک شو کال په هندوستان بندی و او بیای له مغولو سره دیری جگړه کړی
او د اورنگزیب پادشاه سره ی تر مرګ د ښمنی وکړه او په دغو تاوګښی مړ سو نقل
کا چه خوشحال خان بیک د خټکو سرداری کړه او هم دیر زلمنی درلود
په لږول شاه اران و او پخپله خوشحال بیک هم د غر لودیوان لریده چه دده

غزلونه دیر بند دی او د هغه هزل بهم په شردایي او قفا پریم دې نقل کا چه
 خوشحال بیگ د سخلو په بند کښې واده در نته بهور پکوت بندې و پستانه ختمان ولاړل
 اود د ی ا بهغه بند یخانی راویوست اوزنگ زیب نسو پخبر شو چه دی خیل وطن
 ته واورسیدی او هغه پادشاه سره ی جنگونه وکړل خوشحال بیگ دلی اکوړه نومبری
 او سلته ختمان پرته دی پختکو خوشحال بیگ عالم او شاعر پید سو روایت کا
 چه خوشحال بیگ هر اید په فقه کښې په پښتو را و اړ و له اده ریکتابون ی د کښل
 او په کال ستله سجرې وفات سو محمد رسول هوتک پخپل بیا ضر د خان علین
 مکان داسی شون کښلی دی چه زه ی بهم پدی کتاب نقل کا نم

غزل

په خبر دی در اقلور باند وشی	پناهه لمانه می سترگی په خانه شی
دا صا یاری د هم گندی پر وشی	ته خوا دس لمانه ولاړی سرور شوی
لله کښت چه باران سره اوبه شی	په دیدن د محبوب وکړمه تازه شم
که په پښو در صنی درو هم زړه می نه شی	کوره تارا باندی کومی کوهی وکړی
که د زنی سبب ی بیا د ما پخوله شی	په ارامان د هغه وقتیم دیغ دینا

خیل یار جدایی بسی کاری
لکه روح چه له وجود پو آتد شتی
بختد بوزد مدد بیار اسره و کړه
چه پنځیز کس می یا تلمی یار اوده شتی

د خوشحال سلام پوارو بنویارانو
گندی بیامی پلید و سره من په بند شتی

وله ایضا

که مسجد کوهی کدیر
واړه یودی نشته غیر
یومی یا نوډ په پوښ
چه می وکړه د زړه سیر
بختد خای پسر گوزم
په تر سره سیدی طیر

خوشحال یو دینی خوشحالی

و سره وړدی غیر و نریر

ومن ربا عیاته سمد لاند

چه مرغاب دی یا تر سنده دی
یاری له و سوسه سرنده وی
د بهر پیری دی پدنگه بلاته
بتر تر داند شکم بنده وی

وله ایضا

هونیار مجید پدرومونزیاتد کا ورموند وایم که شوک مخ سانه کا

محتاج دنورو نورو نغریوشی سوری چه پخله کتوه مانه کا

ذکر دزرغون خان جنت عکان چه پد قوم نوزری و روایت کا

دوست محمد کاکم چه پخل کتاب غرغبت نامد بنی کبلی دی چه زرغون خان دنوزاد

نوزری واد پکال ۹۱۱ هجری مبارک و لاپ هرات تد اوله سفده خانی عراق

و خراسان سفر و کا اود اوز بکو پچنگو کی زرغون شکاره بره بند مساند و غیرت

چه شیبانی خان سیستان تد ورسید نوزرغون خان لد سره جنگوند و کمر

چه داون بکو بنکر هیر و میل دوست محمد کاکم بسی نقل کا چه پد ۹۱۲ هجری

زه و له یام هرات تد پد لجران کبلی می د ملا یوب شیمنی تخت دزرغون خان د

غزلو او شعرو دیوان ولید چه اوراقی ویشمیر دری سوه هم دوست محمد کا

مدایت دی چه زرغون خان دیر ضعیف سواد پد ۹۲۱ هجری پد دیر اوت

کبش وفات سو دوست محمد کاکم پخله غرغبت نامد کبش دالاندی دیوخ چه

شوی د ساقی نامی دی دده له دیوان د اشعار نقل نوی

شعری ساقی نامد

مرور یار می پند کوه	ساقی پاژ پیلد راکوه
اوسری مریدی او بکوه	اوبد تویی پد لبوکوه
زلفی تاوی دسبل کا	پسری سوغچد گل کا
کچیدن پاکستان کا	بلبلان شور و مخان کا
شراب پسری میانی شخه	زابد وزی صومع شخه
دی بهار کی کلپرست دی	هر سری پیموست دی
د غنچه لو تنداری دی	پراغونس سری نندی دی
دچ راغد شکلی غلن شو	جهان بتول سوروز غون شو
یارانی کاندی طلب کا	سری بتول شور و شخب کا
بند موسم دپیامنی دی	بهار وقت د یارانی دی
من شوندون سبارقاری	لوساقی پاژ بهاردی
نور و خاور و کس بدیونه	د نیاپاد موبد بخوند
بزم تو د پد پای پی کوه	پیمانده د لدر می لکوه

چه یو دم سمد آزاد
 ساقی پاشه وقت دلدی
 وقت دمیود ویشودی
 بهغه شوک اوس دچوری
 مستان گری پیاغوبن
 لاس پلاس دی یارانی کا
 مجنون وصل له لیلادی
 نه بجن سده بلیتون سده
 تر تاهه زمره راسده
 ماته بام دربل و نور را
 اوس می بل دزچ پکور کچه
 په بل فر نوی الفت دی
 بقول اخلاص دی او صفای
 له زړه کم غش او غل سی

نابنا د زړه می سیند بناد
 پچوشش کی خم دلدی
 دیالود وکیدو دی
 چه ی جام تشه نلور دی
 سستی کاندی پر غولین
 یو په بل نانه و غزی کا
 د جمال په تماشا
 نه مهجو نه حکرون سده
 ساقی یو کپی پچلا سده
 چه یو تش سی دن نور را
 لهر چا هر شه ی نوز کچه
 توله مهر د محبت دی
 تیاره ورکده سی زما دی
 جهان توله کل و ملی سی

ساقی ساهبه مطلوب دی

لستا لور پیرزونی

خوند به ننگ رنگ دگلو

ند به بزم شپور تودی

جام به تشنه آرزوسی

نوساقی پاتنه بهاردی

یاران ناست سترگی خلودی

درهم راسه عنایت کره

سر ملو تخه دکر بهام کره

چه سو به بزم سچی تودی

دجهان دیر و غم بیرکا

چه پد سح کی موبلیت دی

نوبهار خلک سر غوب دی

نوبهار به پد قد بندوی

بی مستی بی له ملو

در نقی غبه سرودی

درک بهجه او پیرزوسی

بزم تاله امید واردی

ستاد جام پامید نوزدی

بزم تود د محبت کره

دیارانی انعام کره

در ناله غوب و سرودی

یو دم بند پد عشرت تیرکا

لچان سبا یون دی

ذکر الله تعالی پرستم نومرد دست محمد ماکر علیه الرحمه
 ماکر بابا در زیارت دپاره پیکال ۹۱۲ هجری و لاسر هرات ته او بیا چه راغی بدوب ته
 پیکال ۹۲۹ هجری یو کتاب پشور نظم ز چه نوم ی دی غرغبت نامد د کتاب
 چه مالدی شیرین بیتونه پد شوی لری او د غرغبت بابا قدس الله سره الکریم
 حکایات دی او لر شیتو خلقوی روایات را هیچ کری دی د غد کتاب زما پلار
 پد توبه کنبی سیدلی و او ز حو بن کهرول کنب موکو چنیو او ز شیو پد سبق دست
 دوست محمد علیه الرحمه پخچل کتاب کنبلی دی چه زما پلار بابا برخان بهم یو کتاب پشور
 کنبلی و چه نوم ی و تذکره غرغبت هغه وقت چه بابا برخان وفات سواد
 زه پر کور ندوم نو بخت کتاب ورک سوی داد چا ضایع کری زه چه را غلم
 د خیل پلار پد ماتم سی ویر جن نسوم لکه چه کتاب ورک و ماخو د بخت کتاب
 خبری ادریدلی او پد وار و وار و ویلی وی او هم می یوشه له بختو تخته پیاد وی
 نو ما پر خدای تو کل و کا ادهغه قصی او روایات می بیا پد شورویل خدای
 تعالی جل شانده دی زما پلار سعی مشکور کا
 سی وایی کنبو کی دی
 کتاب عفی الله عنه چه مالد غرغبت نامی تخته د غد حکایت را نقل کری دی

حکایت له غرغبت نامی

له نیکا نو روایت دی	هسی توله حکایت دی
نور محمد کا کرادی دی	چری فیض تل جباری دی
د نیکو نوله خولی وایي	چر غبت ی راته بنایي
چر کا کر نیکه زاهد و	لوی خبشن لدر تل عابد و
تل تر تل سی عبادت کا	پر دی یاری ریاضت کا
شپیی رنخی پد لمانخو وی	پد ژړا و پد نادو وی
ندی خوب ندی خوراک و	عبادت ی ژوند و زواک و
پد بد کبونیوت پد لمانخه	یا بد کبونیوت پد ستاينه
ورخ ی توله پقعه وه	شپیی هم پوه مجره وه
توی سیر دلاوت کا	پد پوه گولدی قوت کا
عزق بد تل پد ذکر الله و	هر سبا او هر بگیا و
پو د شپیی عبادت کا	پر گاه ی ندامت کا

په شپو شپو د وینستر
 پر غر غنبت ښی بنهانه
 لاناخوښ پیر نیکو په
 ماسواکښ دی قرار دی
 د شین غنبت عبادت کړنه
 شپو او د رڼا د پکوری
 د اېم ستا دعا په قرض دی
 تر ټولو لوی لمانځل
 په جهاد بدی پور کړه
 بیا خدمت د خلق اهد دی
 شان خبر کړه بند د نید
 د لوی خدای د دین قاصد شه
 د خدمت ی پېچان پور کړه

مترگی پتی سوی له خوبه
 هسی خوب ی ولید گراند
 وای ای کاکړه و په
 ستا قدم زما پر لار دی
 شپه و د رڼا دده لمانځه
 وی پاته لاناخوښ دی
 د جهاد کړه پر تافرض دی
 یوه د رڼا جهاد افضل
 شپه پر تل لمانځه و ورځه
 طری شری د دین همدی
 لاناخوښ دواړه د نید
 توره واخله مجاهد شه
 د خدای نور پر جهان خور کړه

چو دلپشهادت سی	خان دظالم معیت سی
چو له خوبه وینن کاکر سو	دغزا پرخوا نومر سو
زغه خولی آراستد کول	دغزا عشی تیره کول
هرات خواته پرتو تلو سو	دسلطان عیثات لملو سو
دیکړه پوری جهادون	دسلطان ملشو پملون
شم پوری شردینا تیر سو	دغازیانو پیتول شمیر سو
چو ی هلقه هم دفات سو	بنج پخاورو دهرات سو

میره سی ژوندون کاندی

مړی دضای پرضا باندی

ذکر د محبوب سبحان عبدالرحمان علیه الرحمة محمد رسول هوتک علیه الرحمه

مخیر بیاض کینن سی کنبلی دی چو عبدالرحمان بابا پر قوم جهمند و او پر پینوری

ژوندون کا پلا سړی عبدالستار نومیدی او پر بهادر کلی دی دیره وه عبدالرحمان

بابا پر ۱۰۴۲ هجری پیداسو اوله ملا محمد یوسف یو سفری تخی دی دوت

و کا اولد سغه تخی فقه او تصوف زده کړل او بیا د لار کو با ت نه هلته ی هم
 سبقونه و لوستل او بند عالم سو پد سو انی ی دنیا پر مینوله او اکثر به پد غور و زړ پد
 او کله به د لار دهنده شان پر خوا او د خدا ی عبادت بدی کا د دنیا پد کارو به نه
 مشغول کید ی عبد الرحمن بابا یو عالم ربانی او عابد سری و او دیر شتروند ی د خدا ای تقان
 جل جلاله پد محبت کښ وویل او پد پښتو کښ پد رحمان بابا مشهور سو پد ۱۱۱۸ هجری
 وفات سو خلق ی تر اوس د پښور پد هدیر کښ زیارتونه کا او دده شتروند لوی
 د رحمان بابا د بیتو او غزلو دیوان سته او دیر دیر پید ا کړی سی دایي فقیر محمد
 هوتک غفر الله ذنوبه پد ظل الله پادشاه جهان شاه حسین کا تان دانستول او
 له پښور ی د عبد الرحمن بابا علیه الرحمه د دیوان نفکونند را وړل او لیکند پد
 کښ علما اوز یادو و کښل او اوس دیر دی فقرا او د خدا ی دوستان د عبد الرحمن بابا
 شتروند دیر لوی او تر سنی او عام خلق فالونه پر کوری حتی پد پنجشنبی هم دا
 کتاب دیر دایي او د خدا ی تعالی دده پد دنیا کښی سی برکت ایسی دی چه دیر خوبو من
 زړه دارو پد کا ا د بر غریب او محتاج مستحق کا زما پلار سی نقل کا چه پد
 قند پد کښی در انضی زرگین خان جوړ د ستم تر همد تیری وکا او خلق د خدا ی بهی

چذاب سول چه پیرگ خوش سول نو دوی پد کو کران کنش مغفور ریحانی برگزیده صدانی
 حاجی میرخان هوتک بنالم خیل تدره دلا سول اوله بخدی چاره دکار طلب کرل اولتو لو
 ادیل بر دول چه دی وایی بغمی گری بخد مغفور یوه ورج شرمایا مده نوزد پیتنو
 خانانو مشرانو سر مصلحت وکا او هسی تیرون وکا چه ظالمان مره کوی او خانانو
 لچر و ظلم و زغور کی پد پای کنش حاجی میرخان علید الرحمن دویل راسی چه عبد الرحمن
 با قدس سر هم و پو سبتو چه دده دیوانی خلاص کاهی شونده و بیت
 زد مکتوب غندی پد پتد خوله گویا یم | خاموشی خا تیری کا ترغوا خا
 کنت و عشق پد توده ز هلا مان چری | سمند بویید چه زلیت کا پهر خا
 دغه میتونی و لستل بخد مغفور حاجی اولس تدره وویل چه دظالمانو کار تمام دی
 ماوس دستی خاموشی به شتره ده لوله به پد پتد خوله داکو بنش پر چه ظالمان
 رکی چه مناسب وقت راسی نو بزه پرتاسی دین و کیم بخد وقت باید قول تیار یو
 و ظالمان له وطن و با سو نقل کا چه یوه میاشت وروسته بخت مکان حاجی میرخان
 داولس میان او خانان را دبلل او پد ما بخدی جبرگد و کمر له اولتو لوقر آن قسم
 وکا چه دگر گین خان ظالم له جور خانانو خلاص کوی پردی وقت بیا حاجی

میرخان مغفور له رحمان بابا تخته دابیتونه و نه ستل بیت

خداي و ماوتد بنگار و کي بخت لمر	په اسمان ي حج پت کړي پساب و
نخيل صيب را با ندي پرانت هم و ریا	په رقيب راته تری پزنجیر و
په صدف کفن دخل نشته دلو هر بیا	په صفاي منت بار اوس رحمان

نقل کا په د خدای په قدرت دغه ورځ پر اسمان اویځ هم و نه په حاجي میر مرحوم
 دابیت و نه ست بخت کړي لمر بنگار د سو اویځ ی لمر بخت بستد سوه دلقو هم دغه
 یو الهی مدد کا نه د اویانو بخت مکان حاجي میرخان خلافت و دیل دای د
 خدای تعالی مهربان دلفظ هم زمونږ ملگری دی اوس نو وقت دی په توری نه تکیو
 و کا به د اویانو له د نهم د غورو بخت و په ۲۹ د ذیقعد الحرام ۱۱۹۹
 بجري اوس نقل سول او د بخت مکان حاجي میر په مردید قضا و نه ستل
 د نهمان ی نقل مړه کړل اوس به نو کاتب الحروف غفر الله له نو به د عبدالرحمان
 بابا شعرون را نقل کا

غزل

زه د اسی دیوانه د مجنون چاکرم | | له رواج له رسوم بیرون چاکرم

پو پيم به د اچاري پما تورک ه | ليو ډ خپل نگاه به انون چا لرم
 له مې سترگې کوم باند لومده غم ډ | د وېد هيد مندي چال وچون چا لرم
 نه من توفيق نو دفتور راڅي ندو | په نشتو روسترگو مفتون با لرم

رحمان پيچ لځپلده ځانده خبر نوم

په داسې ند زبون او مخزون چا لرم

د کرد شيخ الصالح محمد صالح . حمزه الله عيده . هسي وايي مانت د دې کتاب محمد چه

علا الله به الوزي به تحفه صالح کيس کيلي دې چه شيخ محمد صالح يقوم اللوزي د چه
 جده کيس او سیدی او عابد او عالم و چه وقت کې پيدېس تير اوده او د خلق الله
 ارشادي کا نقل دې چه شاد بېگ خان د قند بار صوبه د شيخ محمد صالح د غوښت
 په کابل ته ولاړ هسي او بته د حق تعالی فیض واکري او پدې تدريس د علومو طاباوت به د آت
 و ما شيخ محمد صالح ورته وکښل چه ماله طبع د منزلت شته او پدې نيا پستی لگ لغواړم
 زما داسې مقصد دې چه د نيا ماته داسې ند چه زه ولاړم د نيا پسي کد زما عزت
 غواړي ما پيرين ده او پدې نيا پسي مې مدد ماسفر کړه چه دغه خط درسيده
 شاه بېگ خان د وويل زما بهم ستا عزت مقصود و ندېځي عزتي هسي وايي محمد

به ملا علی قاری و فضل شیخ پناهند و کین کتاب به تحفه صالحی ندم و به هوز کتاب کینی
 و فضل شیخ علیه الرحمہ احوال او خبری و کینی اود و استخاری یکین صفا کرل به له مخی
 تحفه و اغزل دی به شاه بیگ تدی کینی
 غزل شیخ محمد صالح

دیلی دینی فیض هر سبا ورم	بیهوده منت بولی دوز چا ورم
به اشای دشی ناقه چا پلاس کینوت	دوبان زدی بکوت سطر سپما ورم
پردینا له تجرت تروک د دنیا کی	زه د عشق پیا زار بار عشق سودا ورم
دیلی لیدل درب پد بهانگی	خزانی که دوی مل جهان پش ورم
کر پر تخت می دیلمان سو کر می	عاقبت خاور و تد بند عمل پیشوا ورم

بیلد عشق و شحالی پر ما صرام
 زه صالح که پد خوله خو بنی پزده ترکا ورم

غزل اوله ایضا رحمه الله

به پزده ی غشی خرغ سی و چشمانو	روغ بدنی پدار و د سخا نو
پد پزده سن لرخته خلاص پزده رخا وری	داد زده دارو جو و نکره حکمانو

کار سازی کاد خوارانو رنخو رانو	مگر بعد چه حبیب دی هم طیب دی
نبدویل درو گوهر دنا صحنو	بیخ اثر ابادی نکاذ عالمه
زره می وری پد منگولو خوبرو دینو	اصیقت زیره غواری رچ نشت کول

که صالح خندی دزد پوینو پای

نور دولت پر دنیا نشسته لالانو

ذکر و مقبول ربانی علی سرور قدس صمد الولی به تحفه صالح بنیسی رادری
 به شیخ علی صمد شاهو خیل لوی و به دیندستان پختان کی دیره و او خاوند و دکر اما تو
 او خوار تو چه خلکو به هر کله ضعیف لیدل به مخزن اخوانی بنیسی هم نخت الله هسی وای
 چه شیخ لوی لوی کرامات بکار دکر ل او خلق پد و گرد بیدل به تحفه صالح کی رادری
 چه شیخ بخیلو میرانوند بهایت کا او عظموند او دسوالو بو اوند بی ویل او دلقوف
 مشکلات بهی حل کول یو ه روح سوال ضعیف و سوچه پس ترا هر لحظه مرگی رجعتی است
 مصطفی فرمود دنیا ساعتی است نه مقصد لری زحمات بزرگ و رجعت کله دایم او
 مستمردی او که دامرگ و رجعت دایم او مستمردی وای نو بدیهات بعد المات
 مستمردی او دنا سخنانو عقیده بسی بهغه عارف ربانی سی جواب در کا

چه ذات ماسرادی لبد بند ذات دانست ثابت دی او بدن متخلل دی سستی وایی
 اَنْتَ اَنْتَ لَا بَدَلْكَ فَاِنْ بَدَلْكَ فِي الْقَهْلِ وَلَيْسَ عِنْدَكَ مِنْهُ خَيْرَاتٌ وراونده ان شیا
 دغد مرگ در صحت بدنی دی ند ذاتی او بر کله چه تخلل و عود سابقه ذرات توئی پرنمای دیری
 لافذ ذرات او بهر غنجد ددی چه د دنیا عدم تحقق ثابگوی او بهر چه مصطفی علیه السلام
 وویل الدنیا ساعة رثیا کوی په تحفه صالح کهن د عارف ربانی علی سر و لودی اشعار
 دی چه دا غزل ضعی را اظلم

غزل لعارف الربانی

د حق نور وینم پسترنو دایاز کی	محبت پایدمی نوش که پچاز کی
دیدم تشی عر خدا ی می سبب ساز کی	درست وطن رانه در یاب شو بی دیدن
ناگهان چه می دلبر پو ته آواز کی	که زه می شدم هم لگور کرم سر پور
هم بدغم که می دلبر غنبت پیمهر کی	در می سرخوش و قیبت پیتره تیغ می
پیر غماز د باری کانی غم ساز کی	زه دیار جدا ماناست و یوله بلبله
چه تن ناست و می خالت کی سره زار کی	گران بلیتون بد و سغومینو ویند

ای سرور غمازان شوه بی حساب

پاک الله د صورت تشی مغز پایاز کی

دوبه خزانده پد بیان د پغوشا عزانو چه زعوب محاصرین دی غفر الله لیه
 ذکر د اثنای بزم ران ملا بان توخی ملا بان توخی پد انور کب اوسی اوپه
 اصناف د اشعار د کبنا استادی غزل اور باغی وایی او د شاعرانو انبار دی اوز ما
 چه محمد هوتکیم جمران دی هله چه قند بارته راسی ز موبد مجلس پیو دوی او یاران دده
 له لطافت د طبع ممنون ملا بان مادی د سلو موسیقی اوپه فقه شریف کبنا تیاری
 هله منطق د حکمت لوی او خپلو شاگردانو دی درس ورکوی د محض پد ابتدا د کوانی
 تلمی و او پهنه دستان ی له استادانو است کمری لطیفه

هله د هلاکت ملا بان راغی او یقند بار سببی ز ما میلمه سود سقی ما پر ک حلال کا
 او طعام ی تیار چه دسترخوان راغی ملا بان سببی شعر و واید
 شعر

پر لودون دی کرندی	د باز برضه یو پیچی دی
د باز نیم روی د غرقشو	اوس می بس با پینکی وری دی

ما تر خد سپین دی بزم لال او د میلمه یلمه ستا ته می پوخ کا دا بولد

دده د ملاو شنه دده

پیدر زخمی چه می و نه خجسته چو زخمی زخمی
 داستا لهند زخمی کی دی سپرد و نیو کلگون
 زه خندا میروم اغاز پدید بردند پتلی
 داستا پر عشق کی می تر شا کا دینا داچ غم
 لار و رتہ نسته چه دکنینوم درو پکو کل
 کجل در و افند دوا ری ستر کی بزد هم تری
 پکار می ندی تا با جع دجفت زیری گل
 | پرتا منیم بی لقا می نسته شیخ انده سینه

راسد پر شرف راسد لیلی تو می نزدی سدل دل
 راسد پر شرف راسد لیلی ولی لما کی بلیتون
 که هر شوق تبتم ند پر بردی می ستاد عشق شوان
 راسد پر شرف راسد لیلی چه دپرزو کم ملهم
 حساب کتاب بجای می واره کاتا مینی برهم
 راسد پر شرف راسد لیلی چه دپرزو کم بوری
 لیدل به ستاد جمع کوم اندینینی نکم نوری
 راسد پر شرف راسد لیلی چه سره و کوی خواله

زه دغرو باز دم تا بندی کر صد نفس کی پر شد

یو وار می خلاص کد چه بیارده کرم دوز خیر و

ذکر دافضل المصیرن ظل الله فی العالمین شاه حسین لازال ظلال مد ظلتہ من مفا
 الملین پادشاه حججه ظل الله شاه حسین بنالم فیل موتا دد مغفور جنت سان و بی
 میرخان نوی د پچا اوس پچا اسی کنس پادشاهی ۵ اوپشانه می پیوری آسانم
 پادشاه عالم پناه پد ۲۳ دجیح الاول پد ۱۱۱۱ هجری کبی ۱۱۱۱ هجری کبی ۱۱۱۱ هجری کبی

پیداسو بخه وقت حاجی میرخان د بیت الله ادا صفها سفر و کا پادشاه ظل الله کو چنی و
 اوله اعلم علما طایار محمد هوتک شاهی درس ولست اوترد و لوسو ملو پوری دجری
 دفعه او تفسیر او منطق او دیوانت کتب و لوستل او پد قند بارکی له پلاری مصال
 د امور زده کرله او پد حبت مکان حاجی میرخان په ۲۸ ذی حجه الحرام ۱۱۲۴
 بهی پقند بارکشی وفات سو پادشاه ظل الله نورس مکن و او د خیل مشر و در شاه محمود
 خان سره و میر عبد الغزیز پد حاجی میرخان و دوسو پسله مرگد و دوسو پقند بارکشی
 مشر سو خو د اوس رعایت ی کم کا شو پد ۱۱۲۶ بهی د شپي د نارنج له قهر له
 بام خطا سو او را و لوید میر سو د خیل عم تر مرگ و دوسو میر محمود پقند بارکشی
 پادشاه سو او د سیتان او کرمان پر خوای بنکر و کا پد ۱۱۲۵ بهی پد
 اصفهان د ضبط دپاره دلا پقند بارکشی خیل و د پادشاه ظل الله شاه حسین پادشاه
 کا او د قند بار او فراه پادشاهی تر غزنی ش د حسین تدور کرله او د لودلو غلج ملکا نواد
 خانانو او مشرانو شاه حسین پخپله پادشاهی و مانده او خطبه او سکة ی پناه مبارک
 جاری سوه شاه حسین ادا م الله دولته دلا و د مستهور پادشاه دی درعایا
 پد ادرسی او د دادخواهانو فریاد اوری د ظالمانو لاس کوتاه دی ادرعیت آرام دی

د پادشاه عالم پناه دربار کیش تل علما او صالحان لار لری افضل العلما ملا یار محمد هوتک
 چه د پادشاه استاد دی لوی عالم دی په فقه کبلی کتاب مسایل ارکان منسند کبلی
 دی بل لوی عالم دی عصر چه د پادشاه ظل الله تر ظل لاندی شونډ کا د قند باغ جامع
 امام ملا محمد یونس تونخی دی چه د ملا محمد اکبر فرزند دی اود علوم و تدریس کا او کتاب
 د جامع فرایضی کبلی دی بد پستو اوبل عالم جامع الکمال ملا زغفران ترکی دی چه
 مدارالمهام او صدر الافاضل دی او د پادشاه ظل الله کبلی لاس دی اود محمد چه د
 پادشاه زوی دی استاد هم دی ملا زغفران چکمت اوریاضی اوطب کبلی استاد د
 اوطد شند زغفرانی چکمت اوطب کبلی ده د کتاب بهم لیدی دی اوطالع کبر
 پادشاه ظل الله شاه حسین پنجاب کبلی مری دی او په ینو لو د محاکم لکو کبلی گړندی د
 غلجی طرایف تر غزنی پوری دده پادشاه سخی می او په ابدالیو کی تر ستیانده او هرات
 حکم کا په ۳۸۰ هجری شاه حسین بنبرو کا اود بهادر خان په سالاری
 د شال او بدوب ولایت فتح کا او په کال ۳۹۰ هجری پخپله پادشاه ظل الله تر
 دیره جات فتح کړل او تر گومل صفا کړل اوس پردغو تو لو محکو دده سکه
 دده او حکم ی ساری پادشاه عالم پناه په ارگ کبلی د قند باغ قصر چه نارنج باغ

بلند پند و اندیشه در بارگاه پرتب خانه کناد به مجلس کیمی علما بح کبری ادشوار افضلا
 به لوی زنده محمد بهر تک کاتب ددی کتاب هم پدی مجلس کی یم ادبیا شاه ظل الله اشعار
 ادبیات بقیام کاتب هم ادکتاب ددیوان ی مرتب سوی دی کله بهر پستو اشعار وایی
 ادکله فارسی شری ندر هم میل کا ادکتاب دیوین استاد العلماء ایا محمد تهی قرات کا
 بهر سهو و سقیم تنی زایل کا ادبیا شاه بهر اشعار و کن بر سهو لیده شی ادعلای قول
 بهر بزرغت اودعصمت قایل دی ادصالح ته مایل هسی وایی محمد کاتب دی کتاب
 بهر یوه دسوخ دپا، شاه و ظل الله بهر قهر کن مجلس اودفضل ادهل سهر راه قول ناگا .
 احوال و سوچه تا صد راغلی دی او پیغام ی لدیری شای راوری ملازعفران
 دبانندی و لایوگری پس برینه مجلس ته راغی اوزیری دفعه دشال ادوب ی
 وکا اودا بنواری عرض کرل
 بیت

صیغین پادشاه دمحنت نداده کوری | چری فتح بهر بکر و ربوب و شال کا
 دوزیری ی راوری دی حضور ته | فوز عفران انعام بهر سر عفرانی شال کا
 شاه عالم پناه نثر عفرانی شال در کا اود بهر دغد مجلس ی تهر حاضر نیو ند شاونر
 شیدل ادبیا شاه بهر انعام بر بلند سول هسی وایی محمد کاتب ددی کتاب بهر

و هم تیر من او سید محمد یونس بد پیسور کنی علمونه او تا بوند و متسل او بد بخت وقت چه
 عبد الرحمان بابا شونیدی و د بخت شاد سو او و شاد دیوانی جو را چه دیر نزل
 ری و پنجیر کنی معروف سو محمد یونس مهبان دوست او کریم سری دی سافزینی
 پیسور کنی پر دیره اوسی او کد شوک عالم او شاعر دده کرده وری دیر قدری کا
 او بد عزت داری او میله نوازی کنی حجت کا رحمت هوتک حکایت کا چه محمد
 یونس بچله دیر دکن دیر باقر کریم او بره وری ماته دیو چه یو دن شید لادو
 یو روز چه جدیو د بخت ی زما عزت و کا او بره وری هی اشعار برار اده
 یل دغه دوه نزل رحمت دده لدیوان ماته راو پل چه بدی کا به کنی
 بت کا دم کنی تعالی محمد یونس خان شونیدی او مغزوری

غزل

کله بیا موند شیرین وصل و دیر چا
 بدوا حسن بلیده شمس و قمر چا
 را کا وه به دد لبر دور خبر چا
 دوباره بد یا دواں شکو غیر چا

نو اندو پیمینه باندی سر چا
 بدست ی ساله صفت روزی نوی
 لد پدمی خیل مهر رهبر نوی
 بد استاد زلفو نوی تر شام شوی

پو صال لیس غنا بستر کو دوری | چه آسان دل یا سوند ملتر چا
 با بسته یی به نغمی پکورین | تو جلد تجنون شتی له بریا
 جزی بی حق در ترج لک کنهیر کا | چه نوشلی دو صال شید و شر چا

و لرص تدی کا و و سپاره یونس
 مقصود ددی میند فی بد مینر چا

نزل و لا ایها الظالمه حکم ۵

شیرین یار خا دوا بستر کو تودی | چه ی نور د ستر نوی نقد کوردی
 پدینا کین چه بنیاد اشنایی ۵ | به بخت و جدایی یوزی پور
 و او یلاد عاشقی لهیر محره | ایوی عاشق ویزار له پور و مردی
 کد بیدر شتا لظ زبان و کوم دی | ستا و صق نیر ملی لور پلور دی
 دمحنت جوی د دروند و بازی کینینو | خوا عاشق تر دراند بار ماند و نسو دی
 بادی بجم و تخت و گردنه نرسیدری | بعد شک چه ستا و تنق پر بری پودی
 چه و عشق شرغی نوی پو گل کین | بعد زه لک مرده و نوی کوردی

زه یونس چه ستا پیمینه بنر سوا شوم

اوس چه بیارته جا و اتراته پیغوردی

معیارہ باسم روشنی

فردی که در این کتاب است و این کتاب را می خواند و می بیند و می شنود و می چشمت

در سرمد خرمی در مدخل سعید سی روایت کا رحمت ہوگا یہ پدوران

دستور پیشرو ملک بزم مسعود نواح محمد و دویدل سوچہ پرخ شاد و اوہر

بدی ویلی او دیوه بدنه دودنخی رحمت تر برور رانقل کاچه دندی کاچه

بدر

اور باقی پر مشتمل

در رماندی بیسته

سوی پ اور تید

اور رہائشی بل شو

وریت دی پاؤں کرحد

اور رہا ہندو مل شو

تمامہ نقل و تراپی

اور ابھی بلشہ

چراغی جہان - پدینہ شپہ ہزارہا - بیل شو

پایان وادی غم مانند گل شو

بظہری علی محمد سرور نوٹ نمبر

و بیفته ند سو را پ کین و زب مرضی جمل مشو

در بنیادیت در موردی اور کمی نده و ان سکون

اسی شب ی تا پور ، میں غل شو

شہر خداوندی اور غور لپ محمد قمر شاہ

پروایلا کسین المدخل شو

ذکر شریف از زمان عبدالقادر خان قبل
 چه در میان ما، نه بوی ای نواب محمد ابد
 هجری روایت کا چه در خوشحالید قید نرمی پس عبدالقادر خان به ۱۱۳۰ هجری کابل کی
 لیدل شوی و چه در خصلت و قوم خوالا بل تدر اعلی او دما روانو دتیرید لو خبری و بنگین
 پیر خا کوئی و ایی چه عبدالقادر خان غنبللی او گندی خان و دشتگو خانان کی تابع و او دود
 له به سلطنت هجری ۱۲۳ دجادی اثانی واقع شوی و اوس چه دغد کتاب کوم ماته
 نه و شکاره چه داخان به وفات شوی وی که نه نویسی کهنم چه وفات سوی بوی خود چه
 اوس کی چا در زمانه خبر نری راکری که به مروی خدای دی و بجنبی هجری و ایی به
 عبدالقادر خان به هندوستان کهنی هم عمر وند تیر که اوله به به نقشبند طریقت کهنی
 سو متعبه ار پارا ساری و چغانی او مشه توب کهنی انصاف کا اول خدای بهی ترس کا
 عبدالقادر خان دشر دیوان لری او دیوسف اوزلینی مقصدی به ۱۱۲۰ هجری نظم
 لصفوت نامدی هم به پشاور و کنبه او شیخ مصطفی الدین سعدی کستان کی به پشاور او او
 به ۱۱۵۰ هجری یوبل کتاب نظم کا چه نوم کی دی حدیقه ترک دغد کتاب ما به ۱۱۳۰ هجری
 هجری که صدر الزمان بهادر خان وید چه د مولف به نسخ و بهادر خان داست
 هجری روایت کا چه به دیره ما دغد کتاب و موند چه دیو خشک چنبط کهنی و نقل کا
 چه عبدالقادر خان لطر لیت نقشبندی کهنی خلیفه هم او د پیر خلافت کی کا او د

شادی کا شیخ رحمانی سعدی راہوری پخلافت تاملی و عبدالمعاد خان شروع دیر
 دی نواب محمد انصاری دہ سلی غزنو لکھنؤ راوی ادس زہ دلند لہ حدیقہ ترک فتح دہ

غزل

یو خوش شوند تفر کا دم

پکین غم دخیل اشناوی تل تل
 تری محروم شوہ پہ شوکانی میل
 شمع تاہ دخیل سوز قصہ دین
 دالبہ پری معشوقی و لگول
 کدی مخ پہ پلو بہت و مالیدل
 شمع اور پتندی بل کر گرزیدل

دیرغ نوز غونہ لیری تولد دل
 شبنم وصل دکل یا موندہ خاموش شو
 بند پہ زہد قلم شود پہ مجلس کبر
 عاشق شیخ مذہب و مشق بسوز
 فانوس پہ پردہ شراغ حد پتیزی
 پچاتم پروانہ چری خان و سو

درست شدید پیار و عبد القادر کو

تہ بی غم پہ پالنگ بازی شمل

غزل ولہ ایضا

ہمیشہ غم کوہ دپر یو تلو
 غافل شدہ دیو شرکوہ دتلو
 دہو محزون ندی دکتلو

شد خوش دیا دشاہی تخت نخلو
 ہر می اوس کری پچٹلو موروی رپی
 پیشہ ہمیشہ دل آزاری وی

خدا

خند تلوی چه زردوز جامو کبر | چه غافل یی افسق داسیبا
داخل دسوره یافت ناکهانی دی | چه بیخ کوی غلامیزی

بغ زرد عباتا در چه مردوی

پیکو کل دندندی دسا تلو

ومن رابعیا تلو

پوشو بیللی چه شره پیر

وقت دختران ووی لیدل

چه بی گلونو و پائیدل

نورای خستدوی ویی نرای

ذکر دصدا اکابر دوران بهادر خان ادا م الله بکانه پدی دوران بقند

مشهور دی پد بهادر ی آتور یا لیلو الوی موعون دپاشه ظل الله بان و اود بنور و

دشال او بدوب کلاوی ی فتح کا اودیری ی ضبط کا دبری سندی سر خواتد چه

کا به خد خای اخلی او بری ی لرازل پد برضدی بقند بر کسبی قتل خلق پیر

اومحاجان اوفقرا ی پکرم او سخاوت ماره دی دجود لاس ی زر بخش دی

هر کله دغریا نو دتگیری کا پادشاه عالم پنا دشا دصین ی پد و ظا بکا اود

عوام ی پد امیرالامرا یا دکا خان عالیجهان پد علومو کسب عالم دی او به اشا

بی نفیر مشوا اولما و پلاس دکریم پالی او بیچکله ی مجلس دی لایفو خانی نوی

عجله نبی پدوران طاق وی او پیا بندند پد علماء تد حاتم دی جده لسفزه راسی علماء او
 شوا سیله کاودوی تد بندنی وک خالق تعالی دد اکرم دوران اویاتم زمان تر دیره
 خروندی و ساتی آمین یارب العالمین بسی وایی کاتب الحروف محمد هوتک غفر الله ذنوبه
 وستر عیوبه پرخان عالی مکان دوی کتاب دپاره لخیله اشعار و فنی مانتیوه بدله راز به پد نقدی
 خت کوم پد کتاب لد ذکر خیر ددی حاتم زمان خالی نوی او هر شک چری ولولی دعا و
 وکا خد بدله داد و بدله

بلیتون د زوردی تر یومی سهار نهم شاخی	لکه شبنم شاخی
د امر د یاقوت می پلمن کنس تا پنجم شاخی	پد نهم الم شاخی
گوره لیلی یاران داو بنوستا پد چیم شاخی	تخله پر چیم شاخی
راغلد لیلی پد شینکی خال نشا پد گلو کوی	پد سرو منگلو کوی
سهار چه وزی سیل کا ب غ پد بلبلو کوی	گل پد اور بلو کوی
ملای سترگی ی کا تد پد ویر تر نو کوی	زیب پد کجلو کوی
دژوبل درید وینی پد هرگری هر دم شاخی	لکه شبنم شاخی
سنگلی نخلی د باغ پلور محمد نخلی مدکوه	عاشق رسوا مکوه
وریت سوی زده می دی سین پوری خندا مکوه	راشد جفا مکوه

زیم پتنگ تری دیوه ما جلبلا مدکوه | | نورظلم بیا مدکوه
 بیم تله عشقه لیونی پر ما ما تم شاشی | | غم اولم شاشی

ذکر د شاعر حقیق طالع محمد هدیق یو پلزی | | په ارغسان کی اوسی دیار محمد یو پلزی
 نوی دی اودوی زمانی خوآن شاعری په عمر درویشت کلن دی مروت ونخوی
 پر طالع محمد نور بریتش ویلی دی په فقه او منطق هم یو هیږزی کله به قضا تدراسی
 کاتب الحروفی وینی او مجلس در سره کا عشقی خوآن دی او زیه ی لاله لاسه ایستلی بخل
 محبوب پس ژاپی زاری کا گریانی کا در دهن دیه لری او سترگی داوینکو دکی لری
 مینی سی په اوسوی دی په کوره کلې ورکوی سوزناکی بدنی لولی او کله به د دوندانو
 په دله کببې مجلس ژری او مخمجن زیړه ند پخپلو ناره غلبو سوخی زمانه دده
 پر کو انی افسوسوند کا او عشقی جنون تدر سیدلی دی باله اهد اشعار وایی او
 دزیه درد په سوده کوی یوه ورځ دکاتب الحروف پلور کښ و او مای د حال پوښه
 کوله دزیه پخوا لکینوت ژری لری او دا بدله ی باله اهد وویلده

بدله

لکه لیلیل په بیلده کله بل ارمان نلری | | هسی بی یاده بله بیلده عاشقان ند
 په ژړا کا ندیم بیلده یاره بل مطلب نلرم | | په هسی سور سید پوینو بل سبب نلرم

بی یار نوزده نقواب مد نوز مطلب نوز
 تر تا چه مکان قربا نومدای نیازمند یار
 لستر گو ادبی تو یومدای نیازمند یار
 که تندی و ترش کد پر پردی اختیار نوز تازی
 زده در اعلی دی میلده سابقا راه دی
 چه شوک من سی بی له یار بل ارمان نری
 تندی نموند گلو مدای نیازمند یار
 زده می بی تا بدی ساعت دمد او توان نری
 غم د پیداندی بلجی راه خاص مارده دی
 دزد لکوز شش نگ بد شش بیخ شان نری

ذکر درگزیده سبحانی ملا پیر محمد میاجی
 زوی دی چه ملا سرور له میا فقر الله صاحب شش استفاضه کرده او ملا پیر محمد لعل خلد
 پلار خلیف و موند دعلین مکان میاجی میرخان سر پیچگو بنی ملری و پدر شاه طل الله
 و در شاه محمود ادام الله و لستهم اصفا ن تدو لای ملا پیر محمد هم ی هله و غنوبت
 اوله انفا س میون ی استفاده کا او خلق دضای شریعت او د امام اعظم صاحب
 مذهب تدرا بولی نقل کا چه پدا صفا ن کنی میاجی صاحب لدرو انفسو سه با حق کا
 او پدر دلا یلو علی دوی ملاست کا لکه چه علماء روم چه پدا صفا ن کنی دی هم
 ملا پیر محمد صاحب عزت کا او پیر افتان ی لعب کا میاجی صاحب یعلم اخلاق
 کنن یو کتاب کنبلی دی چه افضل الطریق ی نوم دی او پیر محمد کتاب عقاید و او
 الصلا قوانین کا پول کتاب هم لرند چه القرائین فی رد الروافضی نوم دی پدر

افغان طریق کنی و احکایت کنبی دی چه زه ی له سخته کتاب ولته شته کاندیم چه په دی
کتاب کنبی یا دگاروی حکایت

د دی لاره لوی ولی و	شیخ متی چه خلیلی و
لوی شهنشین په استغفار و	یوه دوح روځ پر لار و
یو شید نه اوزگار	کرده ذکر د غفار
لاری مخکی دی پر پتی	پردی لاروی تپوکی گتی
په ی صافه کړه د لار	دیری شتی راغی د ویدار
شید په شید په ی خوارکی کړه	یو د بجان به آبای کړه
شیخ متی په زیار اخته	ده به لید پتوره شید
په لوه شید به هم بیدار و	لرا صد به بیزار و
شیخ متی ته پلغا رسو	یو و شید را تیر لمارسو
د دمره نور زحمت پر شکر کی	ای د خدا ی لایه انده کی
ته قدوه د صالحو	ته بادار سی د و لیا نو
د هر چا کحل البصر دی	ستا د د خاری مر زدی
په زحمت په اضطراب	پشوپن پوسی تر بخواب

پاکوی دلاری گیتی	په دی خاور و شادی گیتی
داسی دوی شیخ مستی	دمولا عشق بیستی
چرخ دست دخلق الله	یوگری پدیوه ساه

تر برقه بهتری دواره

زده کړه دافره گوره

ذکر د شاعر خوب گهاتر الهیار افریدی عبدالعزیز کاکې سې روایت کاپه د شاعر په
 بوری کښې اوسې اوس د خلو میتو کالو پخړی دی دیران د شعر لری کلامی شیرین دی کله
 غسل ماتی عبدالعزیز کاکه د غنډ غزل را کاپه پدی کتاب کښې ثبت سی

غزل

چېر تا پغم کښ بندوان سیم را بهر بد نشم	د بلیتون او بنی تو یو مې پرېرید نشم
بې دوی تا په د عشق پغم کړه په زما حال ووی	شنه مې بر وند عشق دی شیخ پرېرید نشم
مړدی پروت سیم دگدا پخیر نظر نکوی	که مړ مېم مې نیار زیاره تا نظر بد نشم
اوردی دینی راته بل کاسینی ویت دکر مړ	تا د وصال پر او بوسو سړی خپله بد نشم
که جفا کاندی که دفا پروت دی ودر ندید	تا له دبار خپله مخ نکړم په بل در بد نشم

الهیار و لاری په دبار نظر دی غوازی لیلی

که مې مړ خوشو دتی شری زه پر خدر بد نشم

ذکر دصردوران بابو جان بابی در کرم خان بابی زوی دی پر پد اتز کبش
 اوسیدی بهند وقت پر حاجی میر خان علیین مکان یقظه بار کبش دکلانوالی بکرمات کا او
 گرگین خان ی واره بابو جان بابی در کلات دیر غنبلکی راوستل اوله ماشوری د
 قند بار سار سهار دینو او بهند وقت پر ی گرگین خان مرکانی پر کلات کبش د حاجی میر خان
 در خوا حکومت کا هسی وایسی محمد کاتب الحروف پر پد کال ۱۲۳۲ هجری پر شاه محمود پادشاه
 د پادشاه دوران شاه حسین وزیر بکر و کا دده او اصفهان ته دی دیر غل غریبیت و کا
 بلو جان بابی سره در ضلعو غنبلکیو کو انا نو پر در دی زده قند سونگ او توخی او ترکی او
 خنی اکا خیل را غل قند بار ته او د شاه محمود سره ولا پر ل اصفهان ته پر جنگو کبش بارو جان
 بابی هسی میراند و کا پر رستم دوران ی هیرکا بابو جان د میاچی صاحب شاگر
 مرید و او پد ۱۲۴۹ هجری ی پد شوی دشها او گلان بهند قصد نظم کره پر
 پشاندی نقل کا پر مجلسو کبی د کتاب مقصص العاشقین نویسی او بنده بند شو
 ری پد دند کتاب کبش د عشق تو صیف کا او هسی وایسی
 شوی عشق

پر پر هر خای ی بری دی
 پر سو خلی ی بهان دی
 پر بی عشق زره دمره دی

عشق یو هسی تور یالی دی
 د عشق اور هسی سوزان دی
 زره بی عشق کله زره دی

کله صلح گهې جنگ	ندی عشق پد پوه رنگ
چې دی نور برتر شات غسل	پښانه کاندې متل
لشې مغز یو لادو دی	چېرې عشق سرکړو دی
هم هر زړه سزاوړندی	زړه بې عشق پکار نوي
کړې پغوه داهل غلري	چېرې د عشق وکا خبری

د پاکانو عشق سزاوړی

امانت داد مولادی

کړد افصح دوران ریدی خان مېهنند ریدی خان زوی دی د عیث خان او
 د مسعود خان مېهنند لمسی دی چېرې کله د مېهنند ی پناخه بالاسی عیث خان
 د حاجی میرخان عیلمین مکان پسران او ملگری و او ریدی خان او س تره سړی او
 و آشنایانو پسران او د مساز شاهو دی د پادشاه ظل الله پخ کښ عزت لری او د شوکت
 او عظمت خاوند دی پر آشنایانو مهربان دی او د کاتب الحروف مجلسی دی اشعار
 ی خوا به دی او د بلاغت علوم سی لوستی دی پر فقه او تفسیر او صرف و نحو کښ
 هسی خبر او پوره لوست لری چې طالبان ی حل د مشکلاتو لونی کاریدی خان چېر
 ۱۳۶۰ هـ اصفا نند ولاد او بلندی د شاه محمود سن صحبتونه وکایا قند بار قدراعی
 دیو کتاب ی پشرح د حال او جنگ و د حاجی میرخان او شاه محمود و کښلی د اکتاب

شکور زلف بپوشد دی لزمی دی محمود نامد کلد پیری دپا شاه ظل الله پخ کنس
 ولست زر طلا دی صلده و موند لدری طبع کنس یسی جوادیت پرودت دی په سغد
 صله ی پیو تو در می پریارانو او آشا یا نو تار که اوریدی خان غزل او شنوی
 اور باغی پخل دیوان کنس لری او محمود نامدی یسی خبرد کتاب دی په اکثر بیتانده
 ی پیچلو کنس لولی درگین خان گرگی دوش لود قصه اود اصفهان دفتوح تو نقلونه
 لستول کینس سده یسی وای محمد کاتب الحروف په مالدریدی خان هم در خواست دکا
 په په دی کتاب کنس د محمود نامی شخیره بر رخ ثبت کاندیم ریدی خان هم ماته
 د کتاب یو باب را کا په درگین خان دوش لود قصه ده او سغد مالدت و کنس توفیق الله تعالی
 شنوی نقل له محمود نامد شخیره دی

پد بیان دوش لود درگین خان اود مدح و صفات د حاجی میر خان علیین مکان

خوب روایت درگین خان دوش لود
 مخنی مکی د پاک سجان ته وند
 درگین ظلم بد احوال د پستون
 درگین خان ظلم ستم دپاره
 جوړو ستم او خپل شعار ندر پر دی

اوس به نو تاته حکایت کریم دینو
 په میر خان تلمی اصفهان تروند
 پاچا تپتی عرض که قول اقوال د پستون
 پاچا ویل زد شوای کولای دپاره
 کدی مغزول کریم قند بار د پری دی

گرگین خوگر دی گرگ ضو ظلم سکوی
 زه ہم خالیفیم چه بد حکم گرگین
 ندیه اسلام کی جان پابند گنیز
 بیریم زه چه فدای کوی قهر بکاره
 میرخان و یلای حسین پاچا و گوره
 گرگ ایلد که پرمد سوشان
 مود لوطت نصرت چه کرو بنیامی
 داخلورم واردی راحم سلطان
 کد پاچا نری داد خواهی و مظلوم
 جور چه دیریمی سلطنت سی بر باد

عربید الملت یسعی مع الکفر ولا یسعی

کافر کولای سلطنت سی مدام
 مگر ظالم خوشی کرای سلطنت
 چاقه چه زده ی وی پمهر و دان
 سلطان داوره پینی غور و داینا

وینی توویند هم پیوند شیر
 نامسلان دی ارمنی دی بدین
 نه نفرانی نه لایسی بیرنید
 دسلطنت پر ناکورسی تیار
 حال و حاکم اور عایا و گوره
 جور و ستم کاندی مجید گرگین خان
 صبر پر ظلم و ظالم ارمنی
 عرض و ظالم لدا مدکریم سلطان
 ظالم حاکم کا ظلم دیر بد محکوم
 دظلم قصر پینا بی بنیاد

مع انظلم

کد وری داد نوی جابر پر انام
 خاق رحیم دی ورکوی خدمت
 دندای عیال گنهی پر محکد انسان
 مکر ستم و خلق الله پمهر چا

دستمگا رو پای و رانی دی خراب
 د مظلوم آه د اسی کاری دی گوره
 لمبی به بلجی کا دظلم پکور
 بای ظالم چه رحم د کا پچان
 سلطان گوره پر خان رحم و کره
 پا پاتدهی دینا و کره میرخان
 گرگین ی پرینه قندمار کی ظالم
 گرگی شاندا کا چه کری غوار عیت
 میرخان خولدی ولا و مجاز له چه کری

دظلم اوری کا پخپلده ترا ب
 چه اوری نخجی دظالم لکوره
 توله بد کا ندی بنیوا پدی اور
 یظلم خوار کی خیل خان او بهان
 خیل کلی کور چه جور مدور انخوه
 خو غوبی ندو اوریده و له پچان
 نئی کر دفع لاس دده له عالم
 دگر کچیر خیری یظلم و دشت
 رسول و خدای تد پر گری داد خواهی

داد خواهی د میرخان پي حضور د سيد الانس و الجان

ولا ری د پشی پیشر کا فراید
 ست پرامت راغی دظلم دوران
 پیستون خوشتا پر نامه خان کری فدا
 و تر غوره دوی تد دظالم له لاس

رسول و خدای تد چه سو قوم بر باد
 واوره رسول ددی قوم فغان
 ای غیر اناس واوره تدی ندا
 گرگین ملنچ دیستون و باس

تا پناهدی کلمه کوی پیتون
 زک و نه نون مو و اسلام دپاره
 مد مو کوه میر خیر الوری رسول
 او بنکی می خاشی پر در ایم و لای
 یو ولد نظر و کره پر سو و پ
 ست لطف و حسد می شال پر جهان
 لدست نظر نوی خراب سو پیتون
 را غلم لایری ستا در باره نبی
 پر پر پیتون قوم نزل کار همت
 لاس و ظلم می لکریوان فالند
 ست شریعت می بیعت تنج و پیتون
 داعی دی سوال دلا در دتد سید
 و قوم حال کریم در دتد عرف پادب
 بیلد تا طری پیتون خوا لکری
 و تر غوره زعفران نام و ناموس لای دلا

نه بسی بیو کله تا ندر استون
 ستا در باب ستا و سلام دپاره
 قمر کو مین نور انهدی رسول
 قوم سو پاد و دظلم توبله لای
 و ظالما نو تدر توفد یو پر
 بر خراب زی دی ستا پیتون
 پاد و دظلم توبله ب سو پیتون
 تدر می شفیع سدر خدای غفار تدر نبی
 کبری می خوندی پینچ مر همت
 و یح سی دظلم دگند و خیر و دنی
 و رک سی بیل دا و کم سی رخ و پیتون
 محتاج دتش و لبر نظر تدر سید
 تدری باد و رک کل عجم ادرب
 تدری مسلم هم و خور و زور و پیر
 کبره بی نام و سو ظالما نو بر باد

سر ندر اچو رتد ز موب حال و گورد	د ظالم ظلم بد احوال و گورد
ندی تا شرم و بیاستد نبی	ند شرم کا ندی له عیسی ارمن

عرض من و حال و تا تا پیشوا
بلجوتک موندند خوا لگر بد نیا

چو میرخان هم عرضا حال ظلم	خوب لیدل و حاجی میرخان پیدیند طبعه کسبی اوزیری و نجات لظلم
میرخان پنجوب و لید صلیت اکبر	سغذ شید مات سوتوره و ال دظلم
وی ای پسین بدیری نورش غم مگوه	چو ورسره حضرت فاروق و عمر
ولا پند قوم نه و ایزی کره زر	قوم و خلاص سوکرت ماتم مگوه
بیتون بد خدایا دظالم آزاد	چو دظالم سوکم نعتقان اوضار
خدای بد و اقوم کا پر لجم و دان	ند بسی ننگد اوزا موسی بر باد
تلجه و خدای بد پندگی کوی لوی	نوم بدی ویند مجا بد پر بهمان
خلجه و خدای بوی جاری پا فورا	خول بی نکا مرید پتیده و رتوهر
خوی طره وی د اسلام بد بگری	ورکوی دوی بد پیدی لاره کی ماه
	ند بسی ورک نوم دوی قوم لندی

زیری اوریدل دیرخان اوفتوا اختل له علما و

ازیری چه واورید میردین خان پناک	خوبن سود بنو پد پشمال کلام
بیای پدا کرل علما د حرم	مفتی قاغی اوهم پیشوا د حرم
حالی دظلم دگرگین کا بیان	فترا ی وغربنده لدوی میرخان
تول علما ددین فترا ی وکره	بسی تحریر سی انشای وکره
چه دظالم دظلم رفع روا	پد تیر چه وی دی له اسلام سوا
حاجی میرخان راغی وطن تدبل کال	قوم ی ولیدی ی ظلم پامال
پد تدبیر کنبوت چه ناموس و ساقی	تنگه دقوم کا پد تنگه خوئی
مشرانی ولیدل دقوم لیسلا	ودوی سق ووی دحرم ماجرا
دعا ادخوب اوهم فتواد عرب	قوم ی کا دخان دبنو مطلب
گرگین خبر سو چه میرخان تلمی	وی کتله چه افغان تحکی
ظلم ی دیر کا پر خوارانو دقوم	خان ی کا گری دغجوارانو دقوم
شرانی زراوتل پد صبر و پد بند	نافعین ی کرل بقوم سر بند

مصلحت دیرخان او قرآن کول د قوم او بیا وشل د گرگین خان

پښانه قول سول پنا موس او پدېت

له جوړو ظلمه د ظالم لارمنی

بل بادرخان و د بادرو لمسی

یوسف را تلو کړل د سیوری پونا

گلخان بابو د بل و نوز بهیچ خان

کای خو انا نو د لښکره کومک

تول سره یو سول په کړی مگرگین خان

پښتو جو په پرگره جیانو نا ورین

قوم کا خلاص نظم جو رغفار

قوم ی لول کا ورستی کر نصیحت

خالق دی نکا پښتون قوم برباد

بنای په دساتو خانن له شر

حاجی میرخان و کا تدبیر مصلحت

تولو قرآن و کا به خان کا خوندي

سیدال ناصر او بابو جان و بابی

میاجی هم راغی د میرخان پکومک

عزیز نوزی د دلا رام په لوان

راغی لغزو و الکو د جلدک

بل جیحی خان بل ی زوی محمد خان

یونس کا که و کایر غل په گرگین

گرگین ی مړ کا قول کر چې سوکستار

قتل مړدینو حاجی میریهمت

په ظالم و مړ اوسی نومونه سوو آزاد

پا چا ظالم دی مړی دی توکا لښکر

صفهان دُک و له لنگر و د شاه
 نه بد پستون پریدوی پر مخ و جهان
 د سمن قوی دی راسی کی اتفاق
 یقظه بار کس ی را ته لکړل خانان
 هر قوم و در کړه خو نان تورایی
 شل زره به سول پنج کی د بنار
 میرخان انصاف کاو پسین بری شتر
 چه داسی کار و کا حاجی گزندی
 کال دیوسل نونس اوزر شپهار
 د لکم پای دی هی و ران عالم
 د لکم اور چه بل سی سوخی جهان

سبا بد راسی پز رگونو سپاه
 ورک بکا نوم تنگه ننان د افغان
 خان موچتو کی لیری کاندی اتفاق
 له توله د قوم اختیار دار مشران
 قول و غشلی تنگیانی جنگیالی
 گرده و لاپ و د میرخان بگفتار
 قوم ی و نه لکد زوی او کشر
 د پستو ناموسی و کا فو ندی
 خلاص سول ظلم د گرگین قندار
 ندی لظلم خو و دان عالم
 پکین کباب سی ستمگر قالمات

نظام جفا کوی پر خان ندید بل
 وین هر خورک سزا و خیل بد عمل

ذکر د عالم کامل ملا محمد عادل بریخت
 او ستور سړی دی خلقت د سبزلار بنودند کا پد سبزلار وک کښ اوسی او
 طبا نوتد درس کا دده پلار ملا محمد فاضل هم بنده ملا و پد روضه رباني کتاب
 ی کښلی د ملا محمد عادل هم یو کتاب نظم کړی دی چه محاسن الصلوة ی نوم دی
 او د لمانځد سایل او ثوابونداود تارکینو غذا بوندي پکښ کښلی دی د ايو حو
 ښونډ له هغه کتاب دلته را نقل کوم چه یادگار وی

بیت

چه فرض کښی کېدلاندی	هغه خلق عاصیاندي
دوی بی شکد کا فراندی	چه فرض نکاندی نقد
که طعام خوری حیواناندی	پروای کړم ی زده ی نوی
چه فرض نکا ته کساندی	علم فرض پر بر سړی دی
پدوزخ کی فاسقاندي	چه پد نقد یو طبع نقانکا
له هغو چه فاجراندی	خدا پناه امان خواهم

له هغو سره می گډ کا
 چه نه خدا ایما نداراندی

ذکر د شاعر شاطر محمد طاهر جریانی و محمد علی جریانی نوی دی
 پتقدار د کانداری کا د بنکا پور سوداگری لری او هلندی خوش طبع خوان دی
 طبعی سزل تدایل ده او کله کله بند اشقا - هم وایی اچلو کلو پیمتنگ کنی
 د پلاره سرد او سید لی او هلندی له املو علما و فخری دوست و کا او علوم دینی
 ی زده کرل دکاتب الحروف سر آشنای لری دکانی فامند لزعالا نو مجلس
 وی دیار لوزره خوش طبعی او طرافت کا هسی وایی کاتب الحروف محمد هوتک چ
 یوه ورخی یو یار - دکا ندرانی چ نوم دی دی محمد عرفان پتقوم لون گا ندی
 پتقدار د طبع لطیف لسا عازره آشنای کا او پخپله هم اشعار انا کا محمد عرفان
 د محمد طاهر به طرافت کا او لطیف نکات یو بل تدسرن وایی محمد عرویل سر کا
 د محمد طاهر سر پچس او وینا یم خویژ اشر مجلس تلید لکزی او نذ القیبه
 مؤثر مصداق بنکا رو کیزی پد سبیل و سزلی و اقلعه چ مجلس کنی و دیله

قطعه

وایی واپر محبت کا ندی | یوله بلد ویرا ش
 پخلودی صاحب سوم | تا صحبت نکر مه ضرر
 محمد طاهر چ طبع طرافت پسند لری او هسی نکات بند ادا کا هسی قطعه جریانی کا

نظم

قطعه دو اید

صحبت دیر از کار گوره منکر نشی دایر

تد مخد بغدشی دی اوس انسان سولی بشر

محمد خان لطافت له محمد طهر پو بنده و کاچه ستانوسم طهر دی تو مطهر ندی

بیت

محمد طهر سی بیت دواید

زه و خان و تد طهریم خود تاند مطهر

ذکر عاشق پاکباز و انای راز ملا محمد ایاز یغازی د دنیا مارک دی او پنه

او درج کنبی ریاضت کا او پطرقت کنبی مریدی د میان عبدالحکیم قدس سره

الغریز که شه هم یا صل د قند بار د بنا رسا کن دی مگر پیمیا شتو درک دی لکوره

او سیاضت کا او پخصور د بزرگانو حاضرین دی او پگو بنو کنبی پچا دت بخت

وی نقد کاچه ملا محمد ایاز پد شپو شپو وینس وی او پرد بنستو او غرو گرنه

ذکر کا دی او دخیل پیر دستگیر پر مخ راسی ژپا کا ادھی وینا کاچه تا

د مظاهرو د جمال او کمال نلرم لکه نه تهنتم ملا محمد ایاز بنده آواز لری او کا

کله پخیل اشعار یغنا سره لولی خلق ژپو وی او دیوان د اشعار وی

د یرستین دی او نکات عارفانه پکینن شه سی روایت کاچه ملا محمد ایاز کنه

پیغمبر و کین گزیده ای او دغو و هستی او خوشخوار حیوانات ده تدضرر نسوی ملا
 عبدالحکیم چه دده شاکر ددی هسی وایی چه شومیا شتی می استاد نرائی کورتد
 اوزه دده پتلا بن گزیدیم پیغمبر و کین یو خای می ولیدل دشر بنانولو مگلد چه گزی
 او یو دبله سنگولی سردا چوی ماخان پت کا او پیغمبر کینی پنهان سوم چه شربان
 و لاری همد خای تدور غلم او هلمدی محمد ایاز و موند چه پدراند خوب بیده و
 او پیغمبر و هستی حیوانات تو پیغمبر هزاره و در سولی بلکه وینس سوی هم ند و ما چه لخب
 وینس کا او واقعه می مرتد بیان کا ده دوین همد پد چه دزدای پجبت و دان وی
 د حیوانات تو پنهان بنونه و رانیزی د حقیقی انسانیت مرتد هسی هسکده چه دیوانیت
 لاس هلمد نرسی او لک نفس اماره چه د تقیس مطمئذ ثقتی ادقای کین ی
 بخشی هم د حیوانیت پدریاب کینی لاهو مخلوقات د انسانیت سره جگره منی
 کرای او لدر پرتدی تبتی ملا محمد ایاز د شعر غنود دیوان لری او دیر بند عارفاند
 اشعار ی کینسی جمع کرمی وی چه زهی دغدیو شو رباعی پد بیان د عارفاند نکاتو
 رانقل کا ندیم

رباعی

دغه بند ده پیر دنیا د انسان بر خند	دغه بند ده پیر دنیا د انسان بر خند
ویری پدژوند کین د تاثیر هیوا بر خند	ویری پدژوند کین د تاثیر هیوا بر خند

ولد

محبت دآب و خاک دی بی بنیاد	راسد تخری و دنیا خون آباد
کد زر سپین وی دزدای محبت	پر صحرای بی کوره اوره بناد

ولد

زرد خورشید کرد داینکی درشتیا	مکره چا باندی تیرند پچغا
دخدای کور مورانه پدرستمو	دخدای کور و گندز پدرو صفا

ولد

چه دختان پیغم احمد وی عاشق ندی	سعد شوک دخدای دینی لایق ندی
یا بدختان یا بدجهان کاپرستند	شوک چه خان ی نگا بیرضادق ندی

ذکر دلمی واعظ ملا محمد حافظ باری دایم دجه اکبر باری ندی
 چه یقینا به کشته خواستی اوسی اعلو مروه دی لستی دی فقه کنی استاد
 او بیجام گانوسین و جعی پرخ واعظ کا نو پو اعظا مشهور سوی دی کله کله
 پینخبه کنی خیل اشعار هم وای چه نول نصیحت دی یو کتاب ی کنبل دی چه نول
 ی دی تحفه واعظ او پدی کتابی دلقوا اوزحد وعظ ند کنبل او خلقه
 ی امر به معروف اوشی منکر کردی دس محمد حافظ واعظ پرشتیا ویو مشهور دی او

وچا وچا

و پادشاه اولو یا نوبیح کنی هم دندای امر بنکاره وایی اولچا پروا نکوی
 پطریقیت کنی دیان نوزج صاحب مریدی اوتد ریس کا د اولکامو ققده یقده بارش
 لاهان و علوم ی له مجلس حق مونی او په حلقه دند ریس ی سا جزوی دا و عظیمه
 بدله مارا دایشند او نقل می کړه له تحفه و اعلا تحفه چه مسلمانان ی و لوی

بدله و عظیمه

کدی زړه عزای د بخت گلون
 وطن موبل دی آخر شو پر شیتا
 نوله مره او کی پامان خانون
 چه کړی حرام سفد باطن کی دودی
 په لویه درج بی وی نور خوشن
 شادوب کوه صبور پکار سه
 چه بی تو بنی نی پیداسودون
 خدای بد و تاته په عفتب و گوری
 بی جای میده بی پروا پلون

کم بخت مکوه پر دنیا و دنگون
 کم بخت موز یو ملیانه پر دنیا
 هم بد بند بدی را معلوم یعقبا
 کم بخت مکوه حرام چه بدوی
 اعمال ی التوله یعقبا کی رودی
 کم بخت مکوه حرام قرار سه
 توشند دین و په پدی کار بار سه
 کم بخت خج د حرام پر لوری
 کد کد زړه غواری بنایت بنی خوری

ذکر دلفزالدین خان اندر دلفزالدین خان و محمد زمان خان زوی دی چه
 پیرمانه کنی دپادشاه مجا و شاه حسین له غزنی راغی او یقیند کار ساکن سو
 پتمقتضا دطبع صافی چندی مت دصدر دوران بهیا درخان و رسید او پسلک
 و ملار زمانو دپادشاه بطل الله منسلک سو تکلید چه شجاعت او بهادری ی
 بطینت کنی وه نو پد لبر و رتوی دپادشاه او بهیا درخان عایشان لخوا اعزت
 و نمود او دستقیم بلغانو سره آشنا سو دلفزالدین خان اندر پسر د استوار وایی
 اوز موب دزمانی لخوا زمانو نو تکی گانه سی دیوان د استوار لری او دلفز تخلص کا
 الحق چه دلفز پیرم ادبیم دلفز خواند دی او دیارانو اوموزانو پهنج
 کهن مقبول پدی کتاب دده یود بدله پیاد کار کا بزم چه نراند دده لیاد
 خانی نه وی

بدله دلفزالدین خان

که وی پد پند خوله جود غدی لغتار دینا چه در بنگاره خلیله زیبا غ دیر باکی نا بلخ لغز دیر پند غدا میدوار دینا چه دیر پینی دی غوارید دیر غون دی	دغور عاشق ژر اهرام وی د اتمکار دینا دغور عاشق بدعا داده که ژر اکی نا پهنج وصال کنی خوشحال محبوباکی نا دوی جینو پند ضایع بل کره اورون دی
--	--

زیر آرام پد درسته شپه کاندی خوبون دی
 دوی منو پر زره ربانی داغون دی
 فترا کا او پد نانو پفریا دون دیا
 عاشقا فزونی مات کانغین پنا
 پد وصال پامید هر عاشق اوسین پنا
 دینا وصال عین لوی اختر دیا
 دلیتون اوردی پد پوی ستر دیا

پر هیا نو هر هپه دغم ناتاردینا
 چه پد ارمان دنا پسته زیبا محزون دی
 هر چه عاشق سی دهنو کله قرار دیا
 هر چه بشیند باندی پتری کله جوی پنا
 کدی داندی عاشق هر ساعت بهار دیا
 یو نو خود لرله چلر بخت مرد دیا
 بسج نخو پیری دلیتون کاری پاردیا

دکدر برگزیده احمد ملا نور محمد غلجی مشهور دی پد غلجی او پد غلجو کنبی تونی دی
 دلا یار محمد زوی دی اوس پد پیچوای کنبی اوسی علوم شرعی دی ویلی دی
 و قدری کاپر عمره دیر یو یو سر دی ایتا کلبی او دقند لاری د کنبی پنجه کاله
 د فاندان عالی شان د حاجی میر زمان دارقینو او کربو بنو نواستا دو او بنو محمد
 ته د سرا پرده عصمتی درس کا ملا نور محمد اشعار هم لری یو کتاب ی کنبی دی
 پنا مه نافع مسلمین او پدی کتاب ی احکام شرعیه بیان کری دی د کتاب
 ی کنبی دی پنا مه دپادشاه بهجی شاه حسین اوله معتبر و کتاب بود نقد اد اخلاق
 ی اخیتند کرمی دی ملا نور محمد اوس پد پیچوای کنبی تدریس کا تلمود شریف

اوبخاری شریف اوهدايد و کتر او طریقه محمدید او نوزم و جد کتب په تدریس لوی
 د انظم دده دی په نصیحت کښی مخس

نظم د نصیحت

تد مومن ژوندی پدین سی زما یاره | | تد ژل فریاد کوه په خو کو کاره
 استغفار توبه کوه د خان وپاره | | تد هم خان ساندپناه غوړ نار

بیداری کړه په سهار کښی زما دلداره

زه دنا تد یو ویی کړم زما ووره | | په سهار بیداری کړه آخرو کوره
 ابد تد می پچا نکښی یا په اوره | | په ستا حال به په تر رنگی له کوره

بیداری کړه په سهار کښی زما دلداره

په هر وقت له سلمان دلداری کړه | | په درمید شپه کښی دیره بیداری کړه
 هم پر خپل صورت وزاره هم زاری کړه | | د اخیل خان لکه جاب تری بیزاری کړه

بیداری کړه په سهار کښی زما دلداره

تد دروغ الابلا مکه دنیا کښ | | د اوزیان دی زما جان پوچبا کښ
 ستا دیر سودی در تروایم تر پکښ | | لکاهه خلاصی دیر دی پدعا کښ

بیداری کړه په سهار کښی زما دلداره

تد د خدای حکم مدغم و غاړه | | نیک اخلاق کړه تد طلب او بند خوی واره

تقرع کره خیل صورت کره و چه نامه | | تدره خنوعی جو رسوی تن دیجا به
بیداری کره پیمهار کنبی زما دلداره

تد امید کره در محبت تد کجا جان | | در محبت دروازه خلاصه ده جانان
هر سهار محبت ناز سی لاسان | | مغفرت پیمهار غور به لدره جان
بیداری کره پیمهار کنبی زما دلداره

ذکر د شاعر طرب حافظ عبداللطیف اشکزی د شاعر پر جمع کی د و فلا سرادی
او پطرافت کی ہم پا صل دوستان دی پلاری غلام محمد نو میدی قند بار تد رانی به
ما شور کنبی اوسیدی عبداللطیف لکوپنیوالی بچلم شروع و کره قرآن شریفی
حفظ کا اود خد چه طبع لطیفی درلوده نوی دیر خوابه اشعار و دیل پیش کی طبع
طرافت تد مایده خبر بیا هم سی قصی اوسکا یتو در قلم کا چه اورید و نکی عبرت ضعی کا
و پند و نصیحت دی پطرافت کی مفید و رموند کا اوسر کله مجلس د اشیا نو پطرافت
د د سرودی کاتب المحرف کله کله دی دینی د اشعار اودی اوسر د شلو یتو
کالودی اوسر د دی چه عمری پوچ دی خود کوانی مترکا اومجلیان ی
په صحبت نشا ط بیا مری پیمهار کنبی اشعار ارتجال لولی اوقصی کا فیه
کاتب المحرف د خدیوه قصه دده پدی نقرانده کنبی نقل کا چه کتاب لدر طرافت
هم خالی نوی

مقدد سوی اوداوش

غروب دینی یارا اوداوش اوسوی مقدد سوه

یوسوی داوش اشنا سو

یاری بی کوله یوله بلی یاراند سوه

اوش وویل چه سوی

بی تاجی بادی نشتد اودوخ می پابند سوه

قول عمری صحبت کا

شیدی بلیتون نکایرله بلی مرکد سوه

سوی وداوش پکورکی

مقدد بی شروع کره برسه هار تو بد نرمد سوه

سوی تل سلید داوش و

خیلوی سوه سی تینگد چه بری پذیرم سوه

اوش هم عزت دسوی کا

دیار دزیده دیاره بد مقبولد ندلمد سوه

یو دوخ سوی یلستیا کره

خیلوانی را خبر کرله دسوی قول سلید سوه

نورانی پیر نوب سوه

بچه یی همرا سو

نورانی پیر مقدد سوه

ای زما یار نیکوئی

نورانی پیر مقدد سوه

دسوی سری الفت کا

نورانی پیر مقدد سوه

ژوندون یی پروردکی

نورانی پیر مقدد سوه

دوستی کی دیر سپوش

نورانی پیر مقدد سوه

ساتنی دابروی کا

نورانی پیر مقدد سوه

داوش دیاری داکم

نورانی پیر مقدد سوه

ادبش را غنی دسوی کورتد

داتنگ پد هسی شان و پچی نه خای یوه گونډه سوه

راوړی خواړه و و

داتولد پیری راوړلد ادبش یوه گونډه سوه

ادبش وږی ولای کورتد

سویا نوی خای نه درلودی تولد شرمند سوه

سویا نو بخت کا

ول ستاود ادبش تقدی پر دوستی سره توده سوه

پر سوی اشنا د ادبش سی

د ادبش د پاره بنای پر پیدا یو ماته سوه

هر شوک پر یارانی کا

هر چا له مناسبه اشایی او طریقہ سوه

پر شوک مناسب کار کا

له چنل لغزه سمه د هر چا پند را ادب دکوه

○ ○ ○

یو غاری ولید پورتد

خوړا خوړنه دقد سوه

یو شنه لږ و ابلد و و

خوړا خوړنه دقد سوه

نخلدی نو پورتد

خوړا خوړنه دقد سوه

باسوی سلامت کا

خوړا خوړنه دقد سوه

باید پر لږ پېوښی

خوړا خوړنه دقد سوه

پر پیل کا پیلانی کا

خوړا خوړنه دقد سوه

عبرت لدی گفتار کا

خوړا خوړنه دقد سوه

و در دستم دوران نیشادر عالمی تبار زبده ازمان سیدالخان ناصر
 محمد هوتک له الف خان ناصر روایت کا چه سیدالخان دابدال خان زوی او
 باری زوی ناصر دی چه پلاری او سیدی چه د یله کنس چه دواز یخو اسپر یوئی
 دی هغه وخت چه سلطان ملخی توخی استقلال وموند اوله غزنی تر حمله کا
 ی حکومت کا نو باری زوی دابدال خان سره را غلج او په اتوری حکومت وکا
 ابدالحان د عادل خان توخی سره په هغه وقت له بیگر بگی سره دقته بار چه د
 صفوی پادشاه محمدا و جنگند و کرل اوندی پرینو چه پر کلات حکومت وکا
 سیدالخان چه دیگرانی پلار زوی و پسپاوت او شجاعت زبده دروزگار سو
 او هغه وقت چه حاجی میرخان علیین ملکان پخته مار کنس گرین خان بیگر بگی
 وواژه سیدالخان ناصر د پستو د بکر و سپه سالار و او د دوستی و علوم
 مروج بلکه فقه تغیر وضاحت حرف و نحو او فارسی کتب چه د میر و میس خان پرتو
 کلکی د صفوی بکر دقته بار د خلعه انتقام تدر اغلج فر سیدالخان ناصر
 و حاجی میرخان محمدا د پستو سپه سالار و او خود واری د صفوی بکر چه تر هجا
 شیر و ورتل پدی لوتو بختو سیدالخان غالب او فاتح و او په دلار و او شجاعت ی

نہرت و کا پھ حاجی میرخان علیین ملکان وفات سو لاسید النخان عالیشان
 و شاہ محمود سید سالار سو اوپر اصفہان ی یرغل و گا دھو یا نو پچنگو نیرلو
 میدان غالب او فاتح سرخوی اصفہان فتح کا او دہنمان ی مقہور دی
 نقل کا پھ سیدالخان ناصر پھ سجدہ وقت پھ پھ جنگو ی گرفتاری بندہ
 اولہ صیصہ بھری فراغ و اشکاری دلیل او د عشق سندھای کبلی اوس
 پھ پھ ہما تو د امور پھ اصفہان کفن بخت دی د شعر و یلو فرصت ی نند
 او درجی ی تیر پری پھ ہسی جنگو پھ رستم ہم صنی دار کا د سیدالخان
 لہ اشعار و تجھ دغہ بدلہ پھز اند کفن کا بھم پھ د آتاب ددہ لہ ذکر خالی
 نوی او ددی خان عالیشان بذکر مرین وی
 بدلہ د سیدالخان عالی مکان

یار مالہ ہی گرانسو + راتیر تر قتل بہا نشو

نورندہ نیم پسترو + بہمان قول راتہ جانان سو

وی زلفی داوب دی کری پرمخ د راضیری کری

سری اشرفی د پھ تندی باندی پری کری + گری پباغ کبی یلو نو کبی نخری کری

پھ اور دوسو ہم یارہ راتہ اور تانہ ہوتا نشو

مین پر اشنای ماک شنید ورنه بد کرایانی ها
 شهنی دوستم گاه خوشحال زبون بزنجی کا + لندی لری دور ریخو دبانو غش کات ها
 پرمباری گوره طعنه دوبرد تیر بنان سو
 مین پر لویو غرو می مرتور پد نیمو شیو می
 ووزی لروطن ووطن پرین دی پر چو لونی + فریاد ناری وکا پناورین پد غلبو می
 وصال کی صیب نسو گوره زردک پد ارمان سو
 ناری و هم عالم دشی تر صجد سم
 ناتوان و بلیتون سیم یو گرد نلرم دم + بیتامی نفس نقری راز زما زرد بند
 نظر پر ما غریب کرده پیر تا خون می تا پچا نسو
 شبنم پر گلو شکاری زما اسکی داری داری
 خواب می تا لغم زما پد مخکی لاری لاری + تمام شهلم تیره پیر اپناری ناری
 سکاره سوه چه محنون سیم لیو توب می اوس بیا نسو
 بوستان بھی زیادی رنگین پد او بکوز مادی
 دزد پر بار ملکوت دی چه بلبل پچا شادی + پیمینی زرد و شادی ته وای چلداد
 نسو بلیتون سیم زده سیدال امیر بیا نسو

درمیدخراند پد بیان د بنحو پد شعرون ی ویلی دی

ذکر د عصمت پناه نازو توغنی بسی نقل کا پد نازو د سلطان ملنج توغنی لورو
 چه توغنی پد سلسله جوی بهند کای تر نزدی و چه تازی نو میبی سلطان ملنج
 پد بهند وقت د غرضی تر جلک د اقوامو مشرد او پد استقلال ی حکومت کامراض
 د ساری ی ندر لود او نازو پد کوچنی والی له میزنود پستخوا و سپین بدیر و علماء و شجره
 د کا او میره مخی اریزده چه ناریندی میرانی او شجاعت او سخاوت تدریران و
 روایت دی له تقدراو یانو چه سلطان ملنج و سور غره تدر نزدی پجنگ کهن و مر
 اد صاحبی عادل چه د نازو دور و د پلار پانقمام جنگ تدر دلاب کلا او کوری نازو
 تدر پرینو او سپهه وقت نازو تدر پملا کره او د جنگ لیوخوا نازو سره ی
 کوراد کلا له تاراک د د بنمانو و ساتل ماته ضیل پدر حکایت کا چه نازو
 پد میلمیتا او غربیانو مسافرانو چه پالند معروفه ده او هر وقت چه پد ژمی به د
 مسافرانو قافلی راغلی د نازو پد کلا ی ایدول پد سو سو میلمانه بهی روز ل
 اودوی تری دودوی در کوله پنا چه به کالی ندر لود لباسی در کا ده
 اود سخاوت نوصم ی له خیر تر کو ساند خپور سونازو پجباله د بنالم سخا

هرتک وه په دکره خان و او د هسوتکو بنالم ضیل په بن ورځ پادشاهی د قنار او
 اصغهان ددوی ده لدی شجره طیبه شجره دی او نازو خور زامن درلود په مشرک
 حاجی میرخان او نور عبد العزیز خان او یحیی خان او عبد القادر خان دی
 سی روایت کا محمد کاتب الحرمه لختی پلاره په نازو اما عابده حانم نبی وه او خپلو
 زامنو ته یې یتون عمر په اوداسه شیدای ورکړنی او په علیین مکان حاجی میرخان
 توله سوزوبی ولید په شینج بیتنی رحمه الله علیه ورته وایي د ازوی بند ترمیت
 که په لوی سی لوی کارون بد کا او زیارت د بیت الله بجان مشرف کا اوله سل
 بهی پیدا سی پادشاهان په دین بردن کا نو حاجی میرخان په وزیر پدی موری
 پدیانت او عبادت سره لوی کا او د دین فرایضی لیکول پر اوسم کال ور در منو ول
 او هر کله بهی ده ته لصفحت کا په زوید د شینج بیتنی لیکه ته سی الله سره لیکول ستا پنچ
 کس دی لوی لمارون نو په لوی شتی دضای عبادت او د خلق خدمت کړه ته
 ضای پیدا کړی دی دی دپاره په لوی کارون تر سره کړی او خلق الله پنجه خدمت
 ستا آرام کا روایت دی په حاجی میرخان علیین مکان بد بروقت ویل چه
 زما نور ماته دطوبیو کارو دلولو وصیت کا زه باده سی کارون وکړم چه په
 الله العزیز سی خوش دطالما تولد اللهم دشوره نوی مسجد د شکر وکړه او دوی

ضای داسخ کار و پید ماته مورسپارلی و او وصیت ی کیری و دافوت د عبادو
 او بنده جانو خدمت و پید ماته سره کا زما پلارسی و ویل چند نازو انا علاوه پر سخاوت
 او شجاعت او عبادت بسی ارتقید و د پید د خدای تعالی ثقی پینا جات ی دیر
 اشعار ویل ادیو دیوان ی درلود پید دوزره بیتی نذیکینی ده او بلمه ی بند لکات
 ادا کړی او داسی ویلی و پید ناریندی هم فسی ویلای او دغدر باغی پیر د نازو
 (ناده ماله خپله پلار اودید لی وه الحق پیر بند رباعی ده

رباعی

سحر گرده د نرگس لیمه لاند مایل شه دی کبلی گل و لی ژار ی	خا خا خا خا خا خا خا خا خا خا ده ویل ژوندی دی یوه خوله خنده
---	---

رحمة الله على الماضين كلهم الى يوم الدين

گر د در شهر عصمت حلیمه حافظار حلیمه د خان علمین مکان خوشحال خان
 خټک لورده پیر د عبدالقادر خان خټک سکه خور کیده زما پلارسی روایت کا
 پید نه بنو ته ولاړ هم پېغه وقت د اپښته ژوندی ده او د خپل پلار پیر ژوندی
 روچه علوم و لو ستل او بیا د شیخ سعدی لاهوری رحمة الله علیه مریده سوه او
 پنځل پلار پیر عبدالقادر خان پیر لاسی بیعت وکا پیر بخند هم د شیخ دوران

خلیفه

خلیفه و روایت کا پر حلیمه بی بی فاضله او عارفه بنحو ده او پد سرا پرده
 دعصمت ناسته ده میره ی نذی کری او د خالق عبادت کا او دخیل دور عبد القادر
 خان پکور کبنی لوزو بنحو تدو تسل کا او قرآن عظیم ی هم پیاد دی زما پلار وویل
 چه حلیمه بی بی پد پستو بند اشعار هم دایمی او پخیل عصر سر آمد اقران ده
 اوموز و نان د پستوی اشعار خو بنوی دلقوت او طریقت کبی قول
 دوستلی دی او هسی دایمی چه مشکلات دمنوی شریف او مکتوبات د حضرت
 امام ربانی قدس سره صل کوی د حلیمی پد اشعار و کبنی مجازی عشق بزرگباری
 بلکه قول شعروندی د حقیقت پر لاردی او د محبوب حقیقی صفت کا دغد
 یوه بدلدی زما پلار ماتد وویل پد پنجرانه کبنی دا خلوم راحه الله علیها

غزل

چو بسیم چه ممتاز که در جهان شوم ثنا خواند پنجره زنگ در جهان شوم سر بلند تر محمود غزنوی سلطان شوم د بجال چه مند اروی شادمان شوم	د انشای بغیر فریبند هسی شان شوم چه ی که مه ستا پخنده سر فرارزه چه مجازی دایا ز دلای لزی نه هر چه اوتد پر گهرم وایه دی دی
---	---

غیر فخری نوز ندرا بھر شو | | پر خلیل و پر عدو باندی یکسان شوم

حلیمی دغا ز مریات لحد شو

چہ دی بیل بیارہ نکاہ گمان شوم

ذکر عارفہ کا ملکہ بی بی نیکنجہتہ داعصمت پناہ او عارفہ دالہ دیشخ

۴۵۱ دالہ داد لوروہ پقوم محوزی چہ پدا شغز کبھی کورنی او پلار نیلکہ دمن زلو

مرشدان وہ ہسی و ایسی کاتب الحروف محمد چہ زما پلار روایت کا چہ شیخ

امام الامین خلیل غور یا خلیل پچیل کتاب اولیای افغان ہسی کبلی دی چہ

شیخ الداد لوی ولی و اولوری نیکنجہتہ چہ پتحتیت ہم نیکنجہتہ عارفہ بنجہ

وہ علوم دینی و ولو متل او پر ریاضت او عبادت دضای عترت کا چہ

۴۵۲ سلسلہ ہجری پد جبالہ د نکاہ شرعی دیشخ قدم قدس الدسرہ را غلہ

چہ د خراجہ محمد زابہ خلیل متی زی زوی و او عارفہ دضای و پد

۴۵۳ سلسلہ لد بطن غوث الزمان قطب دوران شیخ میان قاسم افغان پد بدنی

نس پیداسو او دایشخ بمعرفت دضای شہرت و کا چہ پد ہند او پستو خوا

شہور سو نقل کا چہ شیخ امام الامین ہم ددی عرفالہ اولاد دی اوری

کتاب داویای افغان ہسی کا بی بی بی نیکنجہتہ چہ دضای عارفہ اور ابجد

د زماڼی ده یو کتاب ی کبلی دی چه نوم ی دی ارشاد الفقرا او پد دی کتاب
 ی سی لضمه نده لیشرویلی دی چه فقر او عباد الله ته مفید دی دا کتاب
 په ۱۶۹۹ هجری تمام سوی دی اوز ما پلاری نسخه لیدی وه پد بنو کبی
 هغه وقت چه دی تلمی و پسر د هغه کهای دغه شعرونه له هغه کتاب ز ما
 دیلار پیاده وه په مادلته حنی نقل کړل چه کتاب می پد کړد عارفه دوران
 رنگین ویا

مثنوی په لضمه کبش

نظاره پر باطن سپین	پزړه بنا دشی ای مومن
پزړه ټینگ شده یقین	نظاره پر پا سطره کړه
خودنمای مشه خود بین	شکر صبر پر هر حال کړه
که خبر شی له سمجین	شبه و روح بد پزړه ای
د بی نماز او د بی دین	سمجین کهای د خودنمای
یا الله العالیین	له بنو کهای امان را کی

بل لضمه و لهما ایضا

نوری نوری وینا پر پرده	دندای حق ته غاړه کبشید
------------------------	------------------------

پا خلاص کی خنی لیبرده	دینا پاته له هر چاده
سرد یار پر رضا کنسیرده	فخوت لری پیا نکی
زړه پندکر دیار بلیرده	حاجان لید خوید تر غورده
اوس لیری خنی ریزده	کل دنیا بد دښمنشی
که داوینی که د میرده	هول غواری مسجون
دلغا پر لوری پسی زده	دینا ترک به که پوه یی

ولها ايضا "رحمها الله"

پنځمنت ی هو سیزده	پطلبی و در یبده
ونیکي ته ولاړ یبده	لجمله بدو نفرت کړه
بدی مکړه و پو هیزده	پدینکي کنی اخلاص کړه
د باران پدود وریزده	پر گناه لده اړه سترگو
لگناه را تیر یبده	چه باب العالمین
پزار یو ته ژر یبده	خدای برحم تیا وکا
له غضب و ویریزده	بی پروا و خدا تیه شد
پطلبی و بنور یبده	بر غد فعل چه ی حق دی

ذکر دیر منی و حسب او نسب بی بی زینب اطال الله بقا نرها
 بی بی زینب و حاجی میرخان علیین مکان لوروه پیر له کور پیووالی ی
 پبحرم کی دعصمت او عفت دوست و کاپیلده بنده چه قرآن کریم ی
 ولست دالحکام اسلامی او فقه کت بوندی هم ولستل او دفاری
 مشهور کتب ی ضبط کرل استا دعلوموی ملا نور محمد غلجی دی چه دیر
 عمری مخدراتو تد درصم درس دوستی دی هسی روایت کاپیر بی بی زینب
 دیره بونیاره او پیماها تو دامور و عالمه بنجده ده او دپادشا حججه
 شاه حسین پامورو کی تد بیرکا او برکله پرای صاحب مشکلات دامور و حل کا
 او پادشاه دزمان ی پیچرو عمل کا او لفایح ی اوری دادر شهرار دصدت عصفه
 سبب بند شردن هم ولای او دموز و نانو او شاعرانو قدرکا دو اوین د
 مشرا برکله لولی او لمضامین شیرین ی کام شیرین کا عمر لعیادت
 خدای او تلاوت و قرآن شریف تیردی او مخدراتو درصم دپادشا
 تد درس او کبیل او ولستل و ربنی نقل کاپیر د شاه محمود بخت مکان
 دمرگ حال قضا بهر تد را رسید نو دپادشاه خاندان عالیشان لول غر

اولمحرراتو دهرم ساندی ا د غلبلی کا بی بی زینب چه واقعه دورورد
 وفات واوریدله دیره غنچه سوه اوپه تفاوت دقرآن اولمانخندی
 تسکین وکا دتلی دیره اوپسی ویرندی پویر دخیل ورور مرحوم دویمله
 چه زه ی دلته نقد کوم خدای تعالی دفتول کا ندان عایشان دپادشاه
 ظل الله ثروندی دلری اوخوبش

مرثیه د شاه محمود صفت آشیان

بنخ سو چه ورور تیر لدینا سونا قندار دله پتر یا سونا
 زپه می پویر کی مقللا سونا چه شاه محمود لاما جلا سونا

دارونی جهان راته تورتم دینا + زپه دبلیتون پتیخ کریم دینا
 هوتک غنچن پدی ماتم دینا + دیابهی تاج بوهریم دینا

چه شاه محمود تیر لدینا سونا قندار دله پتر یا سونا

خوان ویره دتوری جنگ ونا + دلا د کام پیام ونگ ونا
 دشمن لره بوینو ونگ ونا + پرمیدان شیر ویا یلگ ونا

افسوس چه مرگ دده پچرا سونا قندار دله پتر یا سونا

محمود ندیوازی خور ژاری + پیر مرگ دتول کله کور ژاری
خلوان لاشه پاچا دور ژاری + بکر سپاه د پله سپور ژاری

پښتون دیتول پوا دیلا سونا قذ بار وایه پتریا سونا

اصفهان پاته تاج لشکر عالم + پیر شاه محمود سونن پگور عالم
دپښتون کمر سوتاره لور عالم + رلمه دښمن لک پیخور عالم

چه پاچا ولا پښتون گدا سونا قذ بار وایه پتریا سونا

بکر سوڅو پښتون ملا دی اریا + پنا ورو غای کا شاه محمود ایشان
پاته سوخت تاج دتول اصفهان + زړه ی را سوږ سو کا خوښی دښمنان

وای پښتون اوسې پاچا سونا قذ بار وایه پتریا سونا

اسمان بیاد شه ستم کا شر گند + دشلاده تاچه دپښتون وپړند

دښمن دیار مود پور کا نڅرند + پیر شاه محمود دکا یقبر کی بند

پر کور مویر شور و غوغا سونا قذ بار وایه پتریا سونا

هو کور ژاری شاه محمود شه سونا + پښتو ستاسی لوی سپاه شه سونا

د اصفهان تر فراخ شه سونا + پاچا چه وحشت پناه شه سونا

دپښتو پرتم فنا سونا قذ بار وایه پتریا سونا

محمود خان دی ولی دلا یی لما + لخت قنای تہ پرتہ سوی جلا
اصفہان ولی پاتہ سونا لتا + سردار پور تہ کرہ پتہ شکری اعدا

دبمن ولایہ بیاشا وضو سونا قند باروارہ پش پرا سونا

اورم ناری دغم پتہ کرین فریاد + پشون پیرم دشا محمود سو بر باد
زبون پتہ تل ہو جان من سونا بنا + دساند و بنغ دی چدر او پین ی با

ما تم زده پیر و برنا سونا قند باروارہ پش پرا سونا

ورور مقدس امرای جنت + درد کی تاتہ پسند مرگ راحت

روح دودہ سنا د پلوی ورج دقت + بخ دودہ رونی دغدی پیمبر و رحمت

دخالت و صحت تل پش پرا سونا قند باروارہ پش پرا سونا

کر دشا عہ برگزیدہ زرغوند زرغوند دلا دین محمد کاکم لورده پد پنجوا سی

کبئی اوسید د او پلاری و کا تحصیل دحلہ موا و دفصاحت اسلام می زده کرل

او دفصحا و اشاری و قوتل زرغوند پشبالد و سعد الارخان نوزری و پد نوزریالی

زمانی هلدود او قوتل علم و ہنر خاندان و مامدہ سی نقل و کار ما پلار پش پرا سونا

دشخ صلح الدین سعدی رحمتہ اللہ علیہ کتاب دبوستان قتل پش پشوشو نظم کا اودوم

ی و بوستان دپنتو چه د کتاب ی پر مستند سبوی قدسی پایتد و ساده
 او متول نکات عارفانه ادبیات حکماندی بد پنتو کمر علاوه پردی زرغونی
 لفظ اشعار او غزلون هم وویل او پزمره و فصیحی شهرت و کاسی چه موزوناف
 در روزگار بهی اشعار لوتل او دپنتو بد بوستان بی سیر کا او طوند دیند
 او نصیحت بی لوتل لول سبی وایی چه زرغوند کی لداره بنجده و خطی نورانی
 و او کاتبان بهی لد حسن خط اقسام د خط زده کول زما پلاد سبی و ویل
 چه پر مستند سبوی ماد زرغونی پنج بوستان دپنتو ولید چه خیل اشعار
 پینچ بنده خط سبکی و چه خطری خط ته عاجزی کا او دغد حکایت لد بنده
 کتاب زما پلار رحمت الله علیه پیا دو چه زه ی پچرانه کبکی کا بزم
 حکایت لد بوستان دپنتو

چه لشتاق هم خوبه ده
 بایزید چه و رویدار
 بکوشه کبکی تیریدی
 راجه کبکی ناپام
 پامرو پنا ورو خیر

اوریدی می مقده ده
 د اختر پورج سهار
 لد صام راوتلی
 ایری خاوری پیا لبام
 پنج اوسری سو گلیم

دخبل بخ پد پاکید و سو
 چید پا و رکی سم نسکور
 یاد برب شکوه کوم
 له لونی شان پر یکم
 خدا یتد نسی کرای کتل
 لوضره پکار نده

بایزید شکر کینو سو
 چیده و بیم دبل اور
 له ایر و بد شد بد ویم
 هوپو بانو خان ایر کی
 شوک چیده خاند گری تل
 دوی تل یغتار نده

تراضع بد سر لوب کا
 تکبر بد تل خور کا

و کرد عفت بهراه رابعه حال ددی شاعره ماته ندی معلوم سوی
 خولب شد چید بنگاره ده منجه سی ده چیده اشاعره دقته برده اوید دران
 محمد بابر پادشاهی تروند کا سی وایی چیده اشعاری دیر و دیوانی
 درلود دغدیوه مهله رباعی ماته صدیق ادر فنی طاهر بجر یانی و ویله
 چیده ی دلقه پنجر اند را نقل کوم

پادشاه عالمی سوی ابرون کا	آدمی مکی و تدر استون
نومن د بغه دلد بلیتون کا	دوزخ ی روح کا پر مخ د مکی

خاتمہ کتاب پد بیان د حال د کاتب المحرف

حقیر فقیر محمد بنو آ - مولف ددی کتاب

ای ای محمد زوی داد و د خان زوی د قادر خان بقوم هوتک چه زمون کبول
صل شای مرغده چه زمانیکه قادر خان له بغد شای راغی سیوی تدر اوسته
و سیدی بسله خدمت پد تاسان د غیب او قسمت راغی و د قندار پخوا کتو
یکای د کوکران استونف کوله او پیشدی وزارت پادشاهان دیر مگری
وین د ۷۷ کالو پد ۱۰۵۸ لمر بگری و ناسوا او پد بغه بهی چه کوکران
نزیبی بخی سو زما پلار چه داد و خان نو مین پلار ۲۹ لمر بگری پد غد دوران
زین بیلئی او پد آوان د صباوتی علوم لرتلی و او پخپل عصر پد موزونات
او فصحا و علما و دنا مینا وند و او دیر مگری قندار تللی او د کسی خزان او ب...

او دیرک او پیژور او نور خایون کی لیدی و همد وقت چرخان عیالین مکان
 حاجی میرخان یقیناً بار کهن دگر گین خان سره جنگون کرل نو زما پلار هم پدغه
 جنگو کی مگری و در سره هکله نوله قدیم زما معرفت لوی خاندان دیردی
 او اخصای لرم پزیره پلار هکله بچون پیر دصفوی پادشاه بنوری پرفتنه بار
 راغلی نو دجهت مکان حاجی میرخان لخوا ازما پلار دلاب او پلوراه اوسیتان
 دوا طعنت او نور خایوی پیتانه دحاجی میرخان مددته راوغو بتل اوله هیند
 پیتو سره ی مرک و کمر او دیر پیتانده د نوزده او بارگزواوا سخت زوی مگری
 کرل دخان او پر ضرورتی بیرغل و کا او پدغو جنگو زما پلور دحاجی میرخان
 جنت مکان لخوا سپه سالار و پسله وفات دحاجی میرخان سره هم مغفور
 زما پلار پد ۳۶ هجری وفات سو او پیکو کران دخیل پلار سره بنج سو
 دغه مرحوم رحمه الله علیه طبع مستقیم درلوده او کله بی شعرون هم ویل چه
 دنده تینما دده دوی رباکی راویم او دار باکی پصفت دتجنیس بی نظر

رباکی

دی او پدغه فصاحت هم مثل مگری

پد او ربل کی لمبی لوی حال ی بل سی

نجه دچا پزیره کی او دینی بل سی

داو ربل مینده که تل دزیره تیل سی

او دینی کلامی دزیره لاسینی

رباکی

رباعی ولد ارباب الله تعالی

کدی وینی وینی تل شاشی له زره و شخه شرک چه دینی تاله لئو یا ویره شخه
دیره و له دیره کدی وینی وینی شاشی چه کوه و دغم لوی دلی تاله کوه و شخه

اوس چه دی بزر حال دپلا راوینکه و کیس نرفیل حال بهم کا بزم او دفرامی
لید ونگی پیچروم زمارا تنگ دی نابودی دنیا تر یعنی قرله می واقع سوی و پی
۱۳ در حبس حبس ۱۰۸۸ بجری پکو کران کینی اوس تو دتیز و رسیدم نری
پلار درسی رانده شروع کا او ترا تسلیم کال محمد و عمری و دستل احکام
د دین او فقه او اصول او تفسیر او دفتاحت علوم که قافیه او عروض او
بیان او معانی او لغز چه زبا پلار مرحوم وفات سو اوزه پد تقاضا دپادشاه قلل او
دامت سلطنت شاه حسین را علم دفته ارباب رتد او ترا و مسد به نظر کیمیا او
دپادشاه اسلام باب دیم او هر کله پا صان او مرخت ددی خانه ان ^{عالش}
مرغنه سیم عمری تیریزی پلوسلو او کینلو دکتا بوله منختو دهان بله بهر ^{دلم}
او دز چه می بهم خونگی نکا بیلدی اشغالو به بل شتر پدی اوقا تو دعر چه می تیرک
هر شوکتا بون می و کینل چه یوله دغو شخه دغه خزانده او لغز دادی یوکتا ب

کتب دی به بیان و علوم و فصاحت چه خلاصه الفصاحت بالدرسی او به
 کتاب حی قتل علوم و فصاحت به پست و خیلو پستو طبا با نزد پاره ندر سه کربل
 بل کتابی کتب دی به بیان و طبابت او علاج به خلاصه الطبکی نوزم دی به
 ۳۹۰ اله بجوی چیدی دغه کتاب دیاد شاه عالم پنا مد ظله مخ تده پیشی کا
 سل طلاوی ی ماته صلواتا ادر کله راسی مراحم دیار شان دی فقیر غریب بحق
 و سیدی او ارکان دولت ابد مدت هم پردی فقیر درمخت نظر کا خاص بیا
 و هادر خان عالیخان پیر من درج یقظه بار دغربا و پر سر تل درمخت دی خالق
 دی عمر ویر کا مال دیو دیوان داشعار هم سده پردی وقت کی مرشد او مدون
 سوی دی او غزنونه او قضا یه ادر بای لری کله چه طبع قاصر میل دشعر او دنیا
 کا شعرون کاتب هم ادموزنان دروز محاری خوشوی کله چه دختان ستاینده
 سبب نده او پوکن لدی کار عار کار کا نو پنجر اند کی می خیل احوال و کینس چه
 دی کتاب و یونکی ماتد دعا و کا اهر وقت می پد دعا یا د کا خیل دیوه غزل
 هم الدت و منوی بطور کاتب هم چه پر صفحه دروز محار یا دگار وی نوز
 قشعار می پدیوان کینی یونان دی شایقان د علم او شعری دیوان لولی

غزل د کاتب الحروف غفر الله ذنبه

ساقی پا خند سر ملودک یو جام را	تا لخم نا آراسم بیم آراسم را
بیلد میو د بخت رنداری شکرم	بیرلی سود غریبی بند پیغام را
دنیا پا تده بنادی میو یو گری ده	یو گری می غریبی کدی کدی انعام را
د بلیتون پتار یو کوی می دوشین سو	رنا لمر د جام د میو نطلام را
نا کامیو د نیای کام را ترنج کا	چدی غریبی کام ترصد وانا کام را
نه فشا ط شنه مستی شنه نرنده	اچده سم نه بهخدا و بد علی الله ام را

پا و بوی سوره زمره لری بر خنده اتود که

محمد ته آور دک یو سی جام را

تمت القاب بعون الملک الوکال بهم اغفر وارحم لکاتبه وقار دمن د حق علینا
والصلوة والسلام علی رسول الله وعلی آله واصحابه اجمعین کتاب تمام
پویش د جمعی ۶۴ د شوال المکرم ۱۱۴۲ هجری بقند بار سن او مواف

محمد هوتک بهم فارغ البال موالحده محمد زکیر

تاریخ دهم ماه ربیع الاول سنه کی هزار و دوهصد وشت و پنج هجری که شته و

از مجریه رسول خدا صلی الله علیه و سلم بدستخط حفیز فخر شریف نقیصر
 نوحه خروشی برای عابجهان رفعت جایگاه مردار عالی تبار مردار
 مهردل خات قلمی درید هر که خواند دعا طلع دارم
 ز انده من بنده کند گورم این کتاب را اقراناس محمد عباس
 قوم نامی در شهر کوهستان بلوچستان خاص برای عابجهان تجارت نشن
 حاجی عمر اکبر قوم هوتکی قلمی کرده ۱۳۰۲ هجری با تخیال تمام قلمی شد

ببینی که در کتب دیگر
 در کتب دیگر